

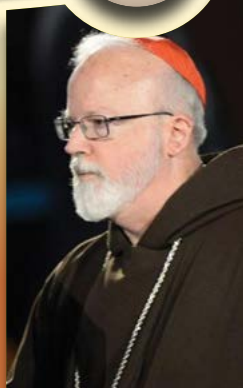
15

20

27

35

Čisti v srcu

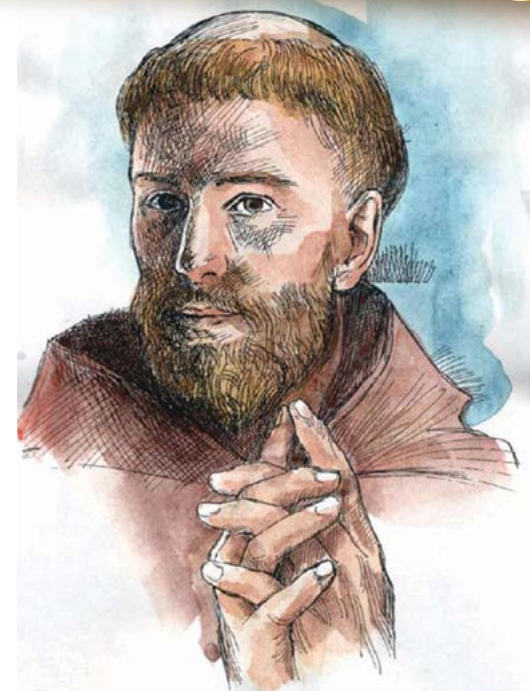
UVODNIK.....	3	POKLICAL SI ME.....	20
Čisto srce		Splača se!	
BOŽJA BESEDA.....	4	NOTE.....	22
OB IZVIRU.....	5	Himna na čast sv. Ludviku	
Izvir čistosti		MOZAIK.....	23
OB SVETEM PISMU.....	6	MOLITVENA NAVEZA.....	31
Blagor čistim v srcu, kajti Boga bodo gledali		»Kadar pa ti moliš...«	
TEMA: ČISTI V SRCU.....	7	DELAVNICE MOLITVE IN ŽIVLJENJA.....	32
Čistost srca		Priznati in zaupati	
FRANČIŠEK IN KLARA VABITA.....	10	KNJIGA.....	34
Nagrada za čisto srce		Jud, ki je vzljubil Kristusa	
FO IN FRAMA.....	11	BRAT KAPUCIN.....	35
23. Klarin dan v Nazarjah		Kardinal Seán O'Malley,	
Nove FRAMA majice		Iz KAPUCINSKEGA SVETA.....	37
ZNAMENJE ČASA.....	13	NOVI SVETNIKI.....	40
Zaradi Kristusa pogumni		Oscar Romero	
BOŽJE STVARSTVO OKROG NAS.....	14	FILM.....	41
Hvaljen, moj Gospod, v bratih in sestrah		Fantovska leta (Boyhood, 2014)	
INTERVJU: TINA IN BOR.....	15	OBVESTILA.....	41
Se bova srečala vsak na pol poti		ALI VEŠ.....	42
PRVA POMOČ.....	19	Ste vedeli, da ...	
Ročne spretnosti		UJETO V OBJEKTIV.....	43

Čisto srce

Bog s svojo besedo spodbuja, opominja, vabi. "Glej, stojim pred vrati in trkam. Če kdo sliši moj glas in odpre vrata, bom stopil k njemu in večerjal z njim, on pa z menoj" (Raz 3,20) Ker pa je ta beseda svetla in čista, se ob njej takoj razodenejo umazanije, nepopolnost, zasvojenost. In če je srce tega polno, tudi beseda (trkanje) Ljubečega človeka preseda in ni se težko zakrkniti.

"Frančišek ni bil več človek, ki moli, ampak je ves postal molitev," piše njegov življenjepisec Tomaž Čelano. Frančišek sam pa piše o molitvi tako: "Blagor čistim v srcu, zakaj ti bodo Boga gledali. Zares čisti v srcu so tisti, ki prezirajo svetno in težijo po nebeškem ter nikoli ne prenehajo s čistim srcem in čisto dušo moliti Boga, ter zreti vanj" (Fopom 16) "Božji služabniki naj vedno molijo ali kaj dobrega delajo" (1 FVod 7,13) "Naj molijo k Njemu s čistim srcem, da bodo ponižni, potrpežljivi v preganjanju in boleznih, da bodo ljubili tiste, ki nas preganjajo..." (2 FVod 10,11-12).

Za Frančiška je pomembno prav moliti. V tem je vse človekovo življenje. Začne se z: blagor čistim v srcu, ti bodo Boga gledali. Ko

je v srcu greh, nismo čisti, ne moremo prav videti. Ne moremo videti v bližnjem brata, sestre, ker ne vidimo Boga Očeta. Če ni pogleda čistega srca, ohranjamo v zlu tiste, ki bi jih morali s čistim pogledom dvigati iz zla. Zlo poveča moč zla.

Molimo s čistim srcem! Če bo v srcu samozadostnost, bo naša molitev samohvala ali opravičevanje napak. Če bo v srcu žalost, bo naša molitev tarnanje, očitiranje. Če bo v srcu razposajenost, bo naša molitev omalovažujoča. Če bo v srcu skrb, bo naša molitev prosjačenje. Če bo v srcu gorje, bo naša molitev klic k maščevanju. Če bo v srcu strah, bo naša molitev trepetanje. Če bo v srcu nezadovoljstvo, bo naša molitev obsojanje. Če bo v srcu lenoba, sploh ne bomo molili. Če bo v srcu greh, bo molitev zmanjševanje lastne odgovornosti ali obsojanje drugih, da bi se naš greh zdel manjši.

Sv. Frančišek naj nam kaže pot, da bom s čistim srcem prišli h Gospodu.

br. Vlado Kolenko

Blagor čistim v srcu, kajti Boga bodo gledali.

Mt 5, 8

Izvir čistosti

Se morda spomniš prve zagledanosti oziroma zaljubljenosti? Pa ne samo v osebo; morda je tvoje srce gorelo za kakšen šport ali dejavnost. Kaj je v tistem času napolnjevalo tvoje misli in tvoja dejanja? Je bil morda tvoj čas poln čakanja, da ti simpatija pošlje sms, in si mogoče tisti sms prebral nešteto krat ter v njem videl tisoč pomenov? Takšen je svet nekoga, ki je zagledan. Zagledanost je prav to, da v tistem trenutku ne vidiš drugega okoli sebe.

Čuki pojejo, da ko si zaljubljen, vidiš le svojo madam. Kratko malo to pomeni, da imaš v mislih in v srcu tisto, po čemer hrepeniš. In vsa tvoja ravnanja so naravnana na to sonce. Jezus nam v kratkem odlomku kar naravnost pove: 'Tisti, ki je čist v srcu bo gledal Boga.' Si lahko za trenutek predstavljaš, da zreš Stvarniku vsega iz obličja v obličje? Sliši se nemogoče, morda celo noro, toda prav to je Jezusova obljuba. Zahteva pa le eno - čistost v srcu. Kako to doseči in kako jo živeti je vprašanje, ki je napolnilo že ogromno knjižnih polic. Vendar je včasih dovolj že, da se vprašamo, kaj točno sploh je čistost. Je to nekaj, kar lahko primem in držim v rokah; nekaj, s čimer se lahko baham pred drugimi? Le kaj je ta reč, ki ima takšno vrednost, da daje gledati Boga? Prav vsem je z lahkoto jasno, da čistost ni nekaj, kar lahko držiš v rokah in vsekakor ni nekaj, s čimer bi se bahal pred drugimi. Je namreč nekaj, kar je čisto kot voda ter teče v naših srcih.

Ravno voda pa je morda ključna, če si pred očmi naslikamo prizor Jezusa, ki Samarijanki pravi: »Kdor pa bo pil od vode, ki mu jo bom jaz dal, ne bo nikoli žejen, ampak bo voda, katero mu bom dal, postala v njem izvir vode, ki teče v večno življenje.« (Jn 4, 14). Čistost je torej nekaj, kar lahko prejmemo od samega

Gospoda. Ni vrlina, ki si jo pridobimo z odrekanjem ali ideja, ki jo dobimo po prebrani knjigi. Je dar od Boga. Toda če nam samo Bog lahko to podari, kako to, da na nek način od nas kristjanov, ki si želimo v nebesih zreti Boga, to zahteva? Morda se sliši že skoraj prezahtevno, a verjamem, da je povsem preprosto. Če je jasno, da ima ženin samo nevesto v svojem srcu in o njej premišljuje ter je to njegova pot posvečenja Bogu, si lahko drznemo reči, da je čist v srcu. Če je duhovnik ves predan Bogu in se v Njem spočije, je njegovo srce vsekakor na poti k Njemu. Čistost je res dar, toda da ga lahko resnično zaživimo, je potreben naš korak, korak k studencu žive vode. Na nas je ali bomo svoja življenja osredinjali okoli sonc, ki nam kvečjemu povzročajo kožnega raka ali okoli Sonc, ki nam dajejo vitamine nujne za življenje; in od nas je odvisno ali bomo srca polnili s pornografijo ali pa si bomo upali iskreno se predati naši življenjski poklicnosti.

Ne smemo pa pozabiti, da nam Gospod obljublja svojo pomoč: »Njegov blagoslov je kakor reka, ki prelije polje, kakor poplava, ki namoči kopno.« (Sir 39, 22) Gledati Boga je največja sreča človeka, in to srečo nam obljublja Jezus, če si bomo upali Njega postaviti za središče našega življenja. In če se bomo resnično pogovarjali z Njim, nam bo vsekakor pokazal našo pot k Očetu ter nas krepčal. Takrat pa, ko bodo prišle preizkušnje, verjemite da Gospod ne zapušča svojih prijateljev. Če si bomo le upali biti »nori na Jezusa« in zaljubljeni v življenje, ki nam ga daje, bomo korak za korakom v svojem srcu tlakovali prostor Zanj in za čistost, ki jo lahko daje le studenec žive vode.

Samo Pučnik

»Blagor čistim v srcu, kajti Boga bodo gledali.«

(Mt 5,8)

Znanost že kar nekaj časa zaposluje vprašanje, ali je srce središče določenega čustvenega in jaz bom dodala še moralnega doživetja ali so vendarle samo možgani edino gibalno človekovega delovanja. Zanimivo bi se bilo poglobiti v izvor določenega izražanja, kot npr. srce že ve, v srcu čutim, srce me boli itn., kar daje srcu več kot le pomen telesne črpalke.

Zakaj ravno srcu pripisujemo vse tiste najpomembnejše dejavnike lastnega bivanja – ljubezen, vera, zaupanje ...? Slovenski etimološki slovar razlaga od kod izvor besede srce in pravi, da ima indoevropsko bazo (znanost pojasnjuje podobnosti med posameznimi jeziki z domnevo, da so se razvili iz

skupnega prajezika; v primeru slovenščine iz indoevropskega prajezika): k'erd, s pomenom središče, notranjost, srce. V oči mi je padlo to, da me na koncu geselskega članka slovar napoti še k besedam srd (jeza, gnev), sreda (kot sredina, srednji ali tretji dan v tednu oz. sredina tedna) ter srenja (sredina) – vse izhajajoč iz iste baze. Raznorazne miselne povezave in razmišljanja prepuščam tebi, dragi bralec/bralka, saj sem prepričana, da je tudi tebi padla v oko povezava med srcem in srdom (jezo). Sama pa se bom predvsem osredotočila na pomen središče in notranjost, vendar ne toliko v dobrednem pomenu kot v prenesenem.

Sveto pismo postavlja srce v središče človekovega delovanja, izraža njegovo notranjenost ali če povem to malce sodobneje: srce predstavlja človekovo duhovno razsežnost. Srce je središče dobrega in zla v človeku. Srce ni le mišica, ki poganja kri po telesu, je prostor, v katerem se človek odloča za Boga ... ali proti njemu (npr. faraonovo (2 Mz) ali Nebukadnezarjevo (2 Krn) zakrknjeno srce). Morda je nenamerno, vendar veliko raje kot da izrazi v mislih, je na tem mestu beseda srce. Verjetno prav iz razloga, da je srce več kot le miselni, inteligentni del človeka – je človekovo notranje središče bivanja v razsežnostih vere, ljubezni, sociale, upanja ... Ne nazadnje je srce simbol ljubezni, lahko rečemo kar njeno središče, ki pa je lahko tudi zlorabljeno in je polno sovraštva, izkoriščanja.

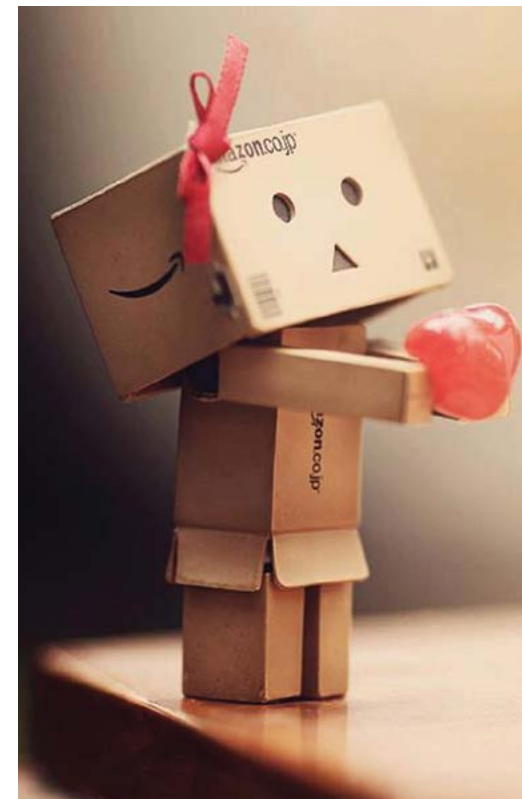
Če se povrnem na začetek in izhajam iz tega, da je srce središče čustvenega in moralnega delovanja, potem so čisti v srcu tisti ljudje, ki imajo dobre in čiste namene, ki iskreno ljubijo, ki so iskreni do sebe, drugih in Boga, ki ne zlorabljajo in izkoriščajo, ki se trudijo za lepe in čiste odnose, ki so iskreni. Poudarek je res predvsem na naših namenih,

a sem se na tem mestu spomnila na naslednje besede, ki jih kdaj slišimo, da je pot v pekel tlakovana z dobrimi nameni. Iskren kristjan ne more ostati le pri namenih, ampak se mora čistost srca izkazati v dejanjih.

Jezus – Bog – Ljubezen blagruje človeka, ki skrbi za čisto srce, saj ga lahko najde tam sredi, če ni zapackano od premnogih želja in strahov. Kot pravi Silvano Fausti: »Čisto srce je prosojno oko, ki vidi Boga. Vidi ga v vseh stvarih, ker ga ima v sebi in ga projicira na vse.«

Iz besede srce izhaja malce zapostavljen samostalni srčnost – danes največkrat rečemo kar pogum. Meni pa pomeni srčnost veliko več: pomeni pogum podkrepjen z dobroto in usmiljenjem, pogum podkrepjen z Ljubeznijo.

Lea Bric

Čistost srca

Blagor čistim v srcu je blagor, ki ga je papež Frančišek izbral za premišljevanje letošnjega leta v pripravi na svetovni dan mladih, ki bo prihodnje leto v Krakowu. Poslanica mladim, ki jo kot običajno lahko pričakujemo na cvetno nedeljo, se bo gotovo navezovala nanj. Mi pa bomo tokrat prisluhnili svetemu papežu Janezu Pavlu II., ki je s svojo teologijo telesa čisto prava izbira, da nam spregovori o čistosti. Čistost srca je bila namreč glavna tema njegovega govora med eno od sredin avdienc (10. decembra 1980). In če sama ugotavljam, da birmanci samih besed čistost in nečistovanje sploh ne poznajo, hkrati pa da pri drugih zavirajo samo na področju spolnosti, nam poskuša na podlagi svetopisemskih odlomkov papež pokazati, da je pomen čistosti precej širši in ni vezan zgolj na eno področje človeškega življenja.

Čistost srca

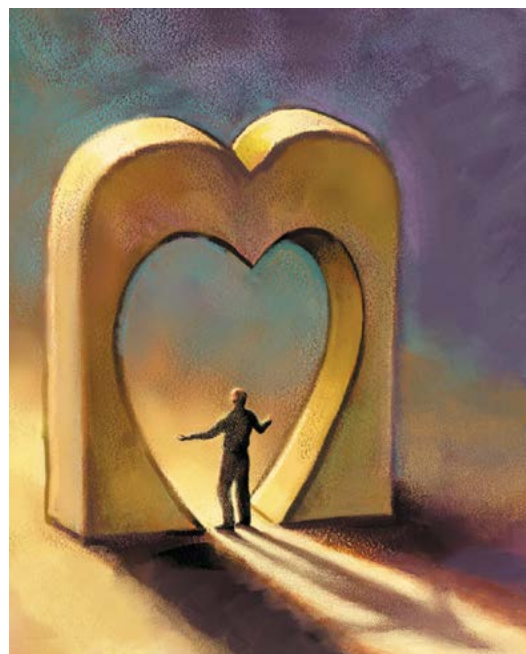
Razmišljanje o čistosti je neločljivo povezano z Jezusovimi besedami, ki jih je izrekel na gori blagrov. V razlagi zapovedi »Ne nečistuj«, se Jezus obrne na človekovo notranjost. In hkrati utemelji čistost, ki se nanaša na žensko in moškega tako v zakonu kot izven njega. Besede: »Slišali ste, da je bilo rečeno: Ne prešuštvuj! Jaz pa vam pravim: Kdor koli gleda žensko, da jo poželi, je v srcu že prešuštoval z njo.« (Mt 5,27-28) predstavljajo nasprotje čistosti. In obenem zahtevajo čistost, ki je zapisana v seznamu blagrov: »Blagor čistim v srcu, kajti Boga bodo gledali.« (Mt 5,8) Tako Jezus nagovarja in vabi človeško srce, pri čemer ga ne obsoja.

se ukvarjajo s čistostjo v povezavi s spolno nečistostjo, ki se nanašajo izključno na telesno raven. Glede na medicinsko znanost tistega časa se mnoga očiščevanja zdijo kot higieni predpisi. Ker pa so dana v Božjem imenu in zapisana v Svetem pismu, jih je treba jemati tudi v religioznem smislu. Gre za predpise obrednega umivanja, ki so v življenju ljudi stare zaveze služili obredni čistosti.

V pravno-religijski tradiciji Stare zaveze pa se je razvilo tudi zmotno razumevanje moralne čistosti. Pogosto je bila namreč opredeljena kot zgolj zunanja in materialna stvar. Jezus temu pojmovanju ostro nasprotuje. Nič od zunaj ne more umazati človeka, nobena materialna stvar ne more narediti človeka nečistega v moralnem, to je notranjem smislu. Nobeno umivanje, četudi obrednega značaja, ni samo sposobno kogarkoli moralno očistiti. Moralna čistost ima svoj izvir izključno v človeku. Prihaja iz srca.

Ustrezni predpisi, ki jih najdemo v Stari zavezi (npr. 3 Mz 15,16-18), so služili zraven

Jezus vidi v srce, v človekovo notranjost, v temelj čistosti – pa tudi moralne nečistosti – v najbolj osnovnem pomenu besede. Ta se kaže na primer v odgovoru farizejem, ki so se pritoževali: »*Zakaj tvoji učenci prestopajo izročilo starih? Ne umivajo si namreč rok, kadar jedo.*« (Mt 15,2) Jezus se na to odzove: »*Človeka ne omadežuje to, kar gre v usta, ampak kar prihaja iz ust, to omadežuje človeka.*« (Mt 5,11) V odgovoru Petru pa apostolom pojasni: »*Kar pa prihaja iz ust, pride iz srca, in to omadežuje človeka. Iz srca namreč prihajajo hudobne misli, umori, prešuštva, nečistovanja, tatvine, kriva pričevanja, kletve. To je tisto, kar omadežuje človeka, jesti z neumitimi rokami pa ne omadežuje človeka.*« (Mt 15,18-20)

Ko uporabimo besedi čistost in čist, v prvi vrsti mislimo na stanje, ki je nasprotno umazanemu. Umazati pomeni narediti nesnažno, onesnažiti; besede, ki jih najdemo na različnih področjih našega sveta. Na primer: govorimo o blatni cesti, nečisti sobi, onesnaženem zraku. Na podoben način je lahko nečist tudi človek, ko je njegovo telo umazano. Umiti ga moramo, da odstranimo umazanijo.

Obredna čistost

Stara zaveza je velik poudarek dajala obredni čistosti; na primer umivanju rok pred jedjo, o čemer govorijo tudi zgornja Matejeva besedila. V njej najdemo mnogo predpisov, ki

higienskih namenov seveda tudi za poglobljanje tega, kar je telesno in spolno v človeški osebi. Vsekakor pa Jezus ni povezoval čistosti v moralnem pomenu s telesnostjo. Na podlagi besed iz zgoraj omenjenega Matejevega evangelija (Mt 15,18-20) v definicijo moralne čistosti ali moralne nečistosti ne spada sam po sebi noben vidik spolne »umazanosti« v telesnem, bio-fiziološkem pomenu.

Moralna čistost

Odlomek iz Matejevega evangelija pa je pomemben tudi zaradi semantike. Ko govorimo o moralni čistosti, se pravi o kreposti čistosti, uporabljamo analogijo, pri čemer je moralno zlo primerjano z nečistostjo. Zavedati se je treba, da je ta analogija bila del etičnega koncepta tistega časa. Jezus ga je uporabil in ga potrdil v vsej polnosti: »*Kar pa prihaja iz ust, pride iz srca, in to omadežuje človeka.*« Nato Jezus govori o moralnem zlu, o grehih, kršenju različnih zapovedi. Tako omeni: »*hudobne misli, umore, prešuštva, nečistovanja, tatvine, kriva pričevanja, kletve*«, brez da bi posebej izpostavil kakšnega od grehov. Kar pomeni, da je koncept moralne čistosti in nečistosti splošen koncept, ne pa specifičen, vezan na določeno vrsto greha. Vse moralno dobro je manifestacija čistosti, in vse moralno zlo je manifestacija nečistosti. Mt 15,18-20 ne omejuje moralnosti zgolj na eno področje, namreč na področje povezano z zapovedjo »*Ne nečistuj*« in zapovedjo »*Ne želi svojega bližnjega žene*«, na področje odnosov med moškim in žensko, ki je povezano s telesom in spolnostjo. Podobno lahko Blagor čistim v srcu razumemo tako v splošnem kot v specifičnem pomenu. In šele iz konkretnega konteksta lahko določimo in razjasnimo pomen.

Širši in bolj splošen pomen čistosti je navzoč tudi v Pavlovih pismih. V njih pa lahko

najdemo kontekst, ki omejuje pomen čistosti na telesno in spolno področje, se pravi na področje poželenja, ki ga lahko najdemo tudi v govoru na gori. To se izraža z »*gledanjem ženske s poželenjem*«, ki je izenačeno s »*prešuštvanjem v srcu*« (Mt 5,27-28). Pavel sicer ni avtor treh oblik poželenja, te se pojavijo v 1. Janezovem pismu, kjer Janez govori o nasprotju znotraj človeka med

Bogom in svetom, med tem, kar »*pride od Očeta*« in kar »*pride od sveta*« (1 Jn 2,16-17). To nasprotovanje je rojeno v srcu in se kaže v človekovih dejanjih kot poželenje mesa, poželenje oči in napuh življenja. Podobno tudi apostol Pavel pokaže na neskladje v kristjanih. Gre za nasprotje in napetost med telesom in Duhom (tu je mišljen Sveti Duh). »*Pravim torej: živite v Duhu in nikakor ne boste stregli poželenju mesa. Kajti meso si želi, kar je zoper Duha, Duh pa, kar je zoper meso. Ta dva si namreč nasprotujeta, da ne bi delali tega, kar hočete.*« (Gal 5,16-17) Iz odlomka sledi, da je življenje po telesu nasprotno življenju po Duhu. »*Kajti tisti, ki so po mesu, mislijo na to, kar je meseno; tisti pa, ki so po Duhu, mislijo na to, kar je duhovno.*« (Rim 8,5)

Potem takem se čistost - čistost srca, o kateri govori Jezus v govoru na gori – udejanja v življenju po Duhu.

Nagrada za čisto srce

Prijateljica mi je pripovedovala, kako se je nekega dne sprehajala s triletno hčerko po mestu in sta srečali gospo, ki je zelo mrko gledala. Deklica jo je nekaj časa prijazno opazovala, pa gospa ni nič omilila ostrine svojega pogleda. Na lepem se je mala obrnila k mami in rekla: »Mama, ta teta ima črno srce.« Kako se je pogovor odvijal naprej, ne vem. Začudila sem se, kako je otrok prišel do takega zaključka.

Besed, ki posvetno mislečim ne »se-dejo«, ali pa jih sploh ne razumejo, pač Jezusu ne manjka. Naštevanje tega, zakaj je kdo blagrovan, je velikokrat stvar, ob katero se obregnejo, ali se iz nje celo norčujejo. Blagor čistim v srcu pa je tisti blagor, ob katerem sicer kdo pomilovalno zamahne z roko, v resnici pa nima pravega razloga za norčevanje. Bolj kot posmeh zbujajo dvom, če ga je sploh mogoče doseči. Čist v srcu – kaj je lepšega in kaj težje dokazljivega. Kdo more reči, da ima čisto srce? Otrok ga vsekakor ima. Pa tudi mno-

gi odrasli. Ti pa imajo poleg čistega srca še marsikatero dobro lastnost. Predvsem niso ošabni. Tudi veliko si upajo oziroma se ne bojijo. Ničesar ne morejo izgubiti, ker imajo nebeško kraljestvo že v srcu, in upajo povedati stvari naravnost. So kot veliki otroci. Pri tem imam v mislih konkretnega človeka, ki je bil takšen. Ni bil posebej priljubljen, ker je čisto preprosto povedal tako, kot je bilo v resnici in ni kalkuliral, kaj bo s svojo odkritostjo pridobil oziroma izgubil. Ker je veliko vedel, ga tisti, katerim je budil vest, niso imeli radi. Eden izmed njegovih prijateljev pa je nekoč dejal: »Jaka (tako mu je bilo ime) lahko govori, mi pa moramo biti tihi, ker imamo vsi kako maslo na glavi.«

Tudi Marko, naš someščan, ki je imel Downov sindrom, je imel čisto srce. Ko so njegovi prijatelji videli, kako rad gre k maši, so se norčevali in ga spraševali: »Marko, zakaj tako rad hodiš v cerkev, le kaj tam dobiš?« Resno jih je pogledal in mirno odgovoril: »Jagnje Božje, ki odjemlje grehe sveta.« Zagotovo vem, da to niso bile samo naučene besede. Ko Jezus pravi blagor tem in onim pravzaprav sploh ni pomembno, kaj obeta enim ali drugim, saj je vse, čemur on pravi blagor, že samo po sebi dobro. Gotovo ne bo obljubil nič takega, nad čemer bi se tisti, ki mu zaupa, zmrdoval.

Pa vseeno – pogledjmo, kaj obljublja čistim v srcu – ojoj, samo nebeško kraljestvo! Torej zgolj čist v srcu je treba biti, da si zaslužiš Njegovo kraljestvo. Morda pa si ga ne zaslužiš, saj si tega ne da zaslužiti. Če je nekdo čist v srcu, je nebeško kraljestvo že v njem. Tisto kraljestvo, ki ga ta svet ne pozna.

Kako pa bi danes ravnal sv. Frančišek?

Dorica Emeršič

23. Klarin dan v Nazarjah

Pri klarisah v Nazarjah je 20. in 21. februarja 2015 pod naslovom: Pot k križu potekal že 23. Klarin dan mladih.

Sestre so s Klarinimi dnevi začele ob 800. obletnici rojstva sv. Klare, s tem pa so želele dati mladim priložnost, da se ob molitvi lahko globlje srečajo s Kristusom, hkrati pa tudi spoznajo eno od oblik Bogu posvečenega

življenja. Obenem pa jim tudi ponuditi priložnost za razmislek o samem smislu življenja. Uvod v Klarin dan se je pričel z večernicami, ki jih je vodil p. Jaro, uro zatem je frančiškan p. Peter Vrabec z mladimi razmišljal o posledicah zla, dr. Karel Gržan pa o tem, kako se osvoboditi stiske. Jani Tušak je v nadaljevanju spregovoril na temo Gospod je moja luč in pa s svojim pričevanjem. Večer se je nadaljeval z razgovori; mladi so imeli ves čas tudi priložnost za spoved. Kasneje smo se vsi skupaj lahko pridružili sestram pri večerni in nočni molitvi. Naslednji dan je

z mladimi razmišljal prof. Anton Štrukelj, na temo Po križu k Luči. Njegovo razmišljanje je zelo nagovorilo in »dalo spoznanje neizmerne Kristusove ljubezni. On, enak Bogu Očetu v vsem, si je privzel človeško telo, da je lahko za nas trpel in umrl, da nas je odrešil. Neizmerna usmiljena ljubezen! Če se

človek sreča s to ljubeznijo, potem lahko živi drugače, živi srečno kljub vsem stiskam in težavam tega življenja. In mladi, ki se srečajo s Kristusom v globini srca, imajo pravi smisel in cilj življenja, ki ga drugi zastonj iščejo.« Tudi temu razmišljanju je sledil razgovor. Klarin dan smo sklenili s sveto mašo, ki jo je ob somaševanju duhovnikov daroval ljubljanski nadškof p. Stanislav Zore, kosilom in kasnejšim prijetnim druženjem.

Stanislava Gorenc

Nove FRAMA majice

Frama ima nove majice jupiii! Poglej kakšne so in kje jih lahko naročiš!

Če želiš imeti majico Frančiškove mladine, jo lahko že naročiš!

Naročila pobira br. Vlado: vlado.kolenko@rkc.si

Cena majice: 8€ + poština. Razen če jo prideš v Vipavski Križ iskat in se naučiješ še pomladi.

Velikosti: S-XXL

Proizvajalec majic: Fruit of the Loom

Zaradi Kristusa pogumni

»Te ni nič strah?« sem večkrat slišala, ko sem delala proti trgovini z ljudmi. Ne, ni me bilo strah. To kar lahko storijo meni, je na drugem mestu. Bolj pomembno je, da se pomaga zatiranim, tistim, ki nimajo glasu. Zato sem ob sprejetju novega družinskega zakonika ogorčena. Pa ne samo nad parlamentarci, ki so odločitev sprejeli, temveč nad toliko kršeni, ki se zavzemajo za t.i. »pravice«.

Minule dni sem se spraševala, kaj lahko še storim, da opozorim ljudi na izigravanje volivcev (ki so enkrat že zavrnili izenačitev homoseksualnih zvez z zakonsko zvezo) in nevarnosti, ki se nam obetajo. Spomnila sem se na Facebook (FB). Preko njega bom dosegla ljudi, od katerih nimam elektronskih naslovov. Objavila sem filmčke, ki opozarjajo na posledice sprejetja novega družinskega zakonika (iz zvezne države Massachusetts, ZDA) in nesmisel teorije spola. Opazila sem, da samo peščica mladih objavlja prispevke z versko vsebino, jih vsehča ali posreduje ostalim prijateljem. Samo peščica in vedno eni in isti. Vesela sem zanje in za vsebino, ki je resnično lepa, vzpodbudna.

A v meni je poleg veselja tudi nemir: Kje so ostali? Zakaj ostajajo do verskih stvari na FB neopredeljeni? Kakšna je moja odgovornost za to? Nemir se meša z grozo.

Groza me je vpliva družbe in medijev na mlade, da se kljub OŠ verouku, vernim staršem in mladinskim srečanjem ne opredelijo za kristjane. Skušam jih razumeti, in včasih mi celo uspe. Saj nas je večina zadovoljna s povprečjem, da ja ne bi izstopali, kaj šele plavali proti toku. In to pri čisto vsakdanjih stvareh, v skupnosti, v družini, na delovnem mestu.. »Zakaj vedno jaz?« »Zakaj bi bil jaz prvi, ki...?« »Rajši sem tiho, da jih ne dobim ,po glavi' (ali da bo mir pri hiši).« Stavki, ki nam osebno ne prinašajo rasti, pa tudi okolici ne. Na shodu Dan ljubezni je Dani Siter rekel, da živimo v ,coni udobja'. Kako res je! Samo da je meni dobro. Kaj bo z mojim bližnjim, se bodo pa drugi ukvarjali.

Vedela sem, da bom dobila rafal nasprotovanja, če bom na FB ,komentirala' prispevek sošolke iz Fakultete za socialno delo, ki se je razveselila istospolnih porok. Kljub temu sem objavila komentar s filmčkom, po eni strani še s posebnim veseljem in zadovoljstvom, saj ga bodo videli vsi njeni prijatelji na FB, ki pa ,niso moji prijatelji'. In to je meni norost oz. pogum zaradi Kristusa. Narediti kar je prav, čeprav veš, da drugim ni po volji. Vincencij se je večkrat vprašal, kaj bi Jezus storil na mojem mestu. In kaj je delal? Kljub nasprotnikom, ki

so pazili na vsako njegovo besedo, da bi ga tožili, je oznanjal, je ozdravljajal. In jaz naj bi bila tiho?

Ja, kadar mi resnica ni vodilo in ne delam v Jezusovem duhu, takrat je boljše, da sem tiho. A »v ljubezni ni strahu,« zato sem se kljub neizkušeni s FB odzvala na nasprotovanje ,prijateljici', ki je izrazila podporo tradicionalni družini. In zopet ,rafali'. Na pomoč je prišel drugi ,prijatelj' in napisal dolg prispevek. Občudovala sem čas, ki si ga je vzel, voljo in natančnost z nizanjem argumentov. Meni se ni dalo razpisati, sem samo povezavo do dokumentarnega filma prilepila. Koliko se imam še za naučiti!

Sv. Duh deluje tudi danes. Eden od njegovih darov je srčnost. Danes ni samoumevno, da človek na družbenih omrežjih zagovarja krščanske vrednote, se izpostavi. Občudujem mlade, ki kljub pritiskom okolice to še vedno počno. Prav zares so pogumni.

s. Andreja Čakš

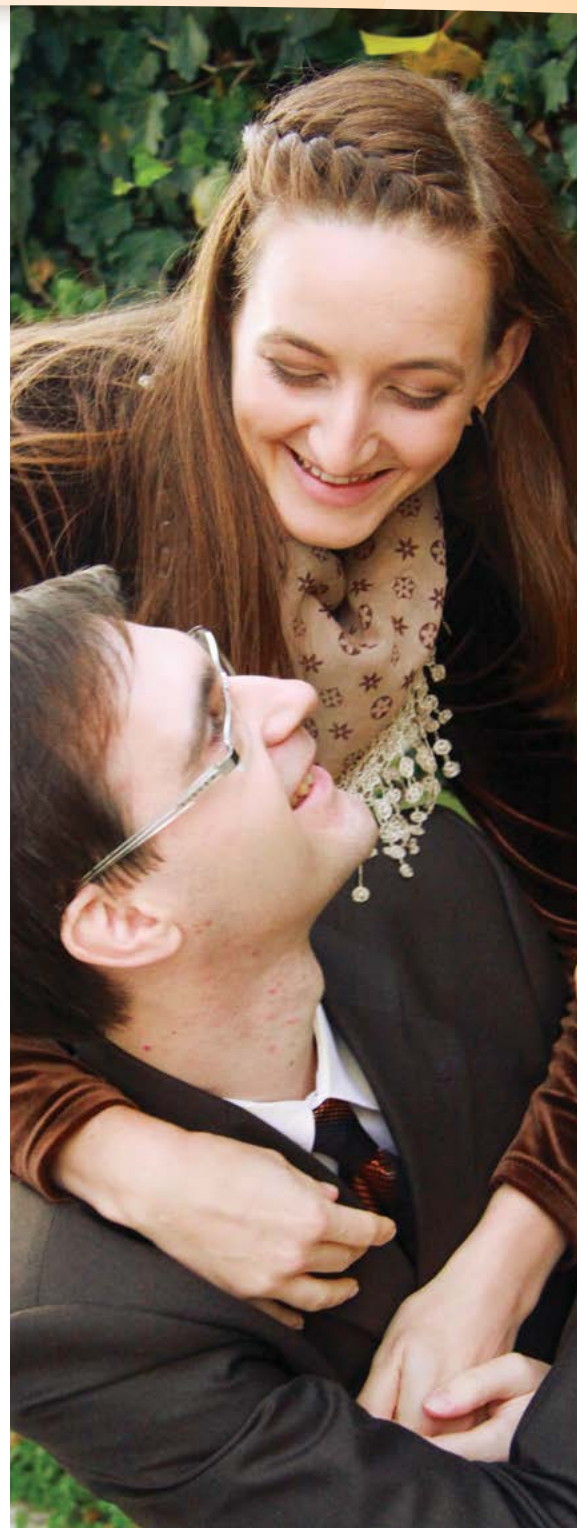
Hvaljen, moj Gospod, v bratih in sestrh

Vsak dan srečujemo ljudi, brate in sestre. Na različne načine jih sprejemamo. Nekateri so nam simpatični in se jih razveselimo drugi se nam ne dopadejo prav dosti in bi se jim najraje kar izognili. Večino ljudi katere srečamo ne poznamo ne po imenu ne po karakterju niti kakor koli drugače. Pa vendar jih poznamo saj so ljudje, naši bratje in sestre so, imamo istega Očeta, ki nas je ustvaril.

Ko razmišljam o človeku se spomnim dogodka, ki sem ga doživel v času noviciata v Italiji. Med svetimi mašami, katere sem na začetku zaradi jezika pa tudi zaradi raztresenosti, le delno razumel, me je večkrat mučilo dolgočasje. Med eno takih ,dolgočasnih' maš sem se zazrl v vernike, ki so pristopali k obhajilu. V obrazih in postavi teh mojih bratov in sester sem opazil lepoto. Mladi in odrasli, otroci in ostareli, nagubani in mladostni, elegantni in sključeni, moški in ženske... vsi so se mi zdeli lepi. Na njih sem uzrl v nekaj globljega. Uzrl sem lepoto, ki jo je Bog stvarnik vtisnil v vsakega izmed njih. Bog, ki je lepota, kot pravi sv. Frančišek v hvalnici Bogu najvišjemu, ne more ustvarjati , kar ne bi bilo lepo. Meni so se med to ,dolgočasno' mašo odprle oči, da sem to lepoto, ki jo je Bog vtisnil v človeka uzrl prav v vsakem.

Od tega dne dalje večkrat opazujem ljudi, ki se mi na prvi pogled ne zdijo simpatični, ko pa jih pogledam nekoliko drugače v vsakem obrazu, gubi, izpuščaju, brazgotini in sploh v celotni osebi, ki jo opazujem, lahko vidim lepoto ki jo je zarisal stvarnikov prst.

br. Jakob Kunšič

Se bova srečala vsak na pol poti

Ljubljanska mestna srajca in podeželsko dekle. Kako to deluje, si pa kar preberite.

Za začetek, kako bi na prvo žogo opisala vajin zakon?

Bor: V treh besedah: iskanje, soustvarjanje in doživljanje ljubezni.

Tina: Podobno, skupno raziskovanje ljubezni.

Kaj pa je to, kar vaju vedno znova navdušuje drug pri drugem?

Tina: Navdušuje me to, da se ne ustavlja, da želi raziskovati ljubezen skupaj z mano. Izhaja vedno iz naju in ne od zunaj – ne, kako bi naj bilo prav, ampak, kako midva to doživljava. Prav tako tudi, da si je vedno pripravljen vzeti čas za naju in je zelo dober opazovalec – če opazi, da se je nekaj pri meni zalomilo, zelo hitro postane skrben.

Bor: Najprej bi rekel, da nekaj zelo neizrekljivega. Sem človek, ki se velikokrat sprašuje, zakaj sploh v osnovi nekaj razmišljam in pri Tini se mi je zgodilo ravno to, da sem odgovor dobil, preden sem si postavil vprašanje ali je to dekle s katerim želim izreči »DA«. Res je, da je Tina prvo dekle, v katero sem se zaljubil, in zaljubljen sem se zares močno pri svojih visokih letih (preko 30). V kratkem živeti: s Tino in za Tino je tisto, kar me napolnjuje s smislom.

Kako sta si vsak po svoje predstavljala svojo bodočo družino?

Tina: Sicer si od malega nisem ustvarila zelo močne podobe družine in sem se prepuščala

toku dogajanja vse do faksa, ko se mi je izoblikovala podoba velike družine. Toda ne v smislu, da bi imela že vse podrobnosti razdelane.

Bor: Precej podobno kot Tina, predvsem z vidika izobraževanja; ko veš da boš šel na faks, ti postaja jasno, da odlašiš z idejo družine. Na splošno mi je bil model moje družine zelo všeč, vedno sem imel za samoumevno, da želim živeti v družini. Jaz sicer nisem imel ideje velike družine, dojemam pa da družina postaneš takrat, ko dobiš otroke. Se mi zdi, da naju želja po družini in po tem, da se bi res trudila biti vzorna starša tudi močno povezuje in veže.

Lahko opišeta otroštvo in življenjsko pot do "vaju"?

Bor: Lahko me opišeš kot tipično ljubljansko mestno srajco 😊 Kar je malo drugače kot tipičen Ljubljančan, ker ne izhajam iz bogate družine, ampak iz družine izobražencev. Nikoli se nisem spraševal ali bom šel na faks, temveč je bilo logično. Živel sem lepo otroštvo, ki je bilo povezano z zelo dobrimi prijatelji iz osnovne šole, ki smo bili zelo raznolika klapa. Je pa moje otroštvo močno

zaznamoval tekmovalni ples, v katerega sem bil vpet od svojega 7. leta dalje. Treningi so bili sprva redkejši, potem pa vsakodnevno in od mojega 4. razreda sem živel v trikotniku dom – šola – trening. Z bratom imava še vedno zelo dobre odnose. Oba imava talente na različnih področjih, tako da si nisva hodila v zelje 😊 Kasneje, v srednji šoli, je bila zame zelo močna družinska preizkušnja, ko je bila družina je bila na robu ločitve. Danes sem ponosen in vesel, da sta moja starša ostala skupaj; da sta premogla dovolj osebnostne čvrstosti in sta zmogla najti kompromise ter tisto, kar ju drži skupaj. To je zame tudi zgled in vzor.

Tina: Moje otroštvo je bilo zelo prijetno, tradicionalna slovenska vaška družina. Dolgo sem bila edinka, toda imela sem dosti bratrancev, s katerimi smo se ogromno igrali. Iz tega obdobja mi ostaja občutek brezskrbnosti in razigranosti. Posebej prijetni spomini so na vaško šolo. Prehod v srednjo šolo pa je bil zame težji, ker tam nisem imela določene družbe. Faks vidim kot zame zelo ploden čas. Takrat se je ogromno dogajalo na več področjih, posebej pa sem začutila željo po

plesu, čeprav takrat temu še nisem posvetila veliko časa. Z bratoma imam dobre odnose.

Oba sta omenjala ples. Konkretno, kakšno mesto ima ples v vašem zakonu?

Bor: Zame je tako življenjskega pomena, da če neham s plesom, bi se s tem odrekel ogromnemu delu svojega življenja. Ples mi toliko pomeni, da sem se kljub vsem neprijetnim izkušnjam, ki sem jih doživel na tekmovanjih, vedno znova vrnil k plesu. Plesna tekmovanja so me nekaj časa motivirala, da sem sploh plesal, je pa res, da sploh v zadnjem času čutim, da je ples več kot samo trening in tekmovanje. To sem začutil ravno v času, ko sem srečal Tino... Srečala sva se namreč na plesnih tečajih plesalcev na invalidskih vozičkih. Dolgo sva bila člana skupine, vendar takrat iskrica še ni preskočila.

Tina: Na podlagi tega, kar ples pomeni vsakemu izmed naju, nama ogromno pomeni tudi v najinem odnosu. To je nekaj, kjer "padem notri" in se takrat sprostim, razbremenim. Zdi se mi, da je ples tisto, v čemer se gradijo in izražajo odnosi. Tam se izraža vloga moškega in ženske v odnosu in tam pride do izraza, če si v konfliktu, hkrati pa tudi kdaj pomaga k boljšemu razumevanju. Bor ima sicer včasih težave, da ne želi biti moj učitelj, ampak ker je moj mož, želi biti moj plesalec 😊 Sva pa skupaj našla argentinski tango, kjer sva oba začetnika in v njem oba uživava.

Bor je že omenil vajino spoznavanje. Lahko to podelita z nami?

Tina: Bora sem takrat smatrala kot zelo dobrega profesorja, vendar se v tistem obdobju nisva veliko družila. Sva pa vedela, da obstajava 😊 Zanimiv je bil trenutek, ko sva s prijateljico skupaj razmišljali, da bi se plesne vaje lahko dogajale tudi na Štajerskem, in

sem predlagala Bora kot zelo dobrega pedagoga. Kasneje sem od prijateljev izvedela, da nima avta ter ima ogromno dela z doktoratom, pa sem ga kljub temu vprašala, če je za.

Bor: Dobili smo se v Ljubljani in dobil sem vprašanje, če sem se pripravljen enkrat na teden pripeljati na Štajersko ter imeti plesne vaje z njimi. Ob zavedanju, da nimam ne avta, ne časa, sem zelo hitro rekel: »Ja, seveda«. Samega sebe sem presenetil z odgovorom, ker to ni moj običajen način. Namesto, kako bi se izmuznil, sem celo začel iskati načine, kako to izpeljati. Enkrat na teden sem se pripeljal z vlakom in sem vožnjo izkoristil za branje člankov za moj doktorat. Dan D za naju pa je bil nastop z njeno prijateljico.

Kaj poleg plesa še osmišlja vajino življenje?

Tina: Zame lahko zares rečem, da vera. Se pa s tem, kar Bor je, moja vera kali. Sicer včasih preveč zafilozofiram, ko pa je odgovor preprost: da sva tu drug za drugega, ne glede na to, kaj življenje prinese; da živima z zavedanjem, da naju, tudi ko ne gre vse gladko in ko ne bo šlo vse po načrtih, povezuje obljuba.

Bor: Lahko rečem, da me zadnje čase ples vedno manj osmišlja, vedno bolj se mi ponujajo druge stvari v življenju. Že v času poroke zelo močno in kasneje, v času splava najine deklince Angelike, opažam, kako močno živim za Tino. Kako sta mi Tinino veselje in sreča pomembna. Poleg tega me vsako po svoje močno motivira tudi poučevanje na osnovni šoli in na fakulteti.

Tina, ravno si omenila vero kot nekaj, kar osmišlja tvoje življenje. Kakšen prostor pa zavzema v vašem odnosu?

Tina: Zelo različno. Pogosto vidim skozi pogovor z Borom možnost moje rasti in poglabljanja v veri, včasih pa je težko in sem v

določenih stvareh manj samozavestna, ker mi manjka, da bi nekdo trdno stal ob meni z določenim mnenjem. Zato je predvsem od mojega stanja odvisno, ali gledam na to kot na izziv ali kot na težavo.

Bor: Ko sva se začela pogovarjati o tem, ali nama bo vera delala preglavice, se mi je znova zgodilo, da sem dobil odgovor, da bo vse v redu. Sam sem na začetku, videl vse zelo jasno v smislu "saj ni panike, se bova srečala vsak na pol poti", nakar sem hitro ugotovil, da to ne bo šlo 😊 Ker Tini pomeni vera veliko več kot pa samo sodelovanje v župniji, sem ugotovil, da če hočem videti Tino srečno, jo moram podpirati v tem, kar je. In Tina je zares verna. Sem pa pričakoval, da bo ona od mene pričakovala isto, da ostanem to, kar sem in da vera ni del mene. Kasneje je prišlo do trenutka, da sem sprejel zakramente (krst, obhajilo in birmo), v tem mi je bil zgled tudi brat. Imel sem zares dobrega kateheta, ki je začutil kdo in kje sem ter ni pristopal iz tradicije in potrebe, temveč veliko bolj dialogsko. Skupaj s Petrom (katehetom, op.a.) sva ugotovila, da sem veren, imam pa določene težave z religijo, ločujem tudi med verjeti in

verovati. Tako da s Tino včasih vidiva, da sva na različnih bregovih, vendar mi ogromno pomeni to, da spoštujeva to razliko. Priznam, da sem znotraj kateheze imel trenutke krize v smislu, da se mi vsiljuje drugačno razmišljanje, toda danes sem hvaležen za to izkušnjo, saj imam občutek, da me je utrdila, pa tudi Tino bolj razumem.

Kaj si drug za drugega želita, da bi doživela v življenju?

Bor: Ko bo Tina na smrtni postelji, da bo lahko zaprla oči in z nasmehom na ustih rekla, da je bilo lepo na tem svetu.

Tina: Preprosto si želim otrok, zadovoljnega vsakdana in da bi vztrajala ter zaupala v preizkušnjah. In da bi bila zadovoljna s tem, kar nama življenje prinaša – da bi ob tem čutila zadovoljstvo.

Pa mladim za popotnico, zakaj se sploh poročiti?

Bor: Če si osebno toliko zrel, da razumeš ljubezensko zvezo kot samoodpovedovanje, da živiš za drugega, se tak človek ne bo spraševal, zakaj se poročiti. So pa lahko tudi praktični razlogi :) Eno je trajnost zveze, ki ni odvisna od lepote ali bogastva. Druga stvar, ki jo zelo vidim so otroci. Sicer imaš lahko otroke tudi s petimi različnimi partnerji, toda vprašljiva je njihova popotnica za življenje. Želim si, da bi se otrok nekje počutil doma in bi imel doma pod isto streho tako očetovo kot materino ljubezen. Zato se mi zdi, da je z vidika otroka zakonska zveza njegovih staršev najboljša popotnica.

Tina: Jaz bi mogoče rekla samo to, da je lepo, pa čeprav včasih težko 😊 Potovati z nekom, ki ti je blizu, ki mu zaupaš in ga ljubiš ter od kogar se počutiš ljubljeno, potovati skozi življenje.

Pogovarjal se je Samo Pučnik

Ročne spretnosti

Roka je organ velikega daru, ki smo ga podedovali. Otrokova inteligenca se do neke mere lahko razvije tudi brez pomoči rok. Če pa se razvija ob pomoči rok, bo dosegla višjo raven. Otrokov značaj bo močnejši. (Maria Montessori)

Si predstavljate, da si ne bi znali zavezati čevljev, splesti kite, na hitro natipkati nekaj stavkov na računalniku, vdeti nitke v šivanko ... Ko izvajamo ta in podobna dejanja, redko pomislimo, da zanje potrebujemo razvite ročne sposobnosti in ker jih sami delamo skoraj rutinirano, je težko razumeti, ko gledamo otroke, ko se mučijo z njimi, da tudi nam niso bile položene v zibelko.

Na oratorijih in na raznih srečanjih z otroki so delavnice med najbolj priljubljenimi deli programa. Če jih povežemo s temo srečanja, nam učinkovito pomagajo pri njenem poglobljanju. Sicer pa so velikega pomena za razvoj motoričnih spretnosti, da o tem, koliko možnosti za navezovanje odnosov prinašajo s seboj, niti ne govorimo (med delavnicami ni potrebno biti tiho, tudi sedežni red ni pomemben, materiale je treba deliti med seboj, si pomagati pri kakih večjih projektih ...). In seveda je tu še končni efekt, ki ga prinese s seboj izdelek – v kolikor je pravilno ovrednoten in sprejet oz. predstavljen, pomaga h gradnji človekovega samospoštovanja in samozavesti.

Ne pozabimo, da je pri tem treba upoštevati starost teh, ki bodo sodelovali v delavnici (na oratoriju se obnesejo delavnice, ki so narejene na več nivojih). In ko razmišljamo o skupini, ki jo bomo imeli pred seboj, ne pozabimo na fante, ki navadno potrebujejo še kaj drugega kot risanje in pripravimo kakšno

fantovsko delavnico. Logično je, da je treba pregledati materiale, če jih imamo dovolj. In proces, kako jih bomo izdelali, preizkusimo najprej sami – zapisi v knjigah ali na spletu so lahko včasih varljivi v preprostosti. Če pa je izdelek na koncu še lep in na kak način koristen (sploh ko gre za starejše otroke in mlade), je uspeh skoraj gotovo zagotovljen.

Idej, kaj bi lahko počeli v delavnicah, je v knjigah, revijah in na spletu ogromno.

Tokrat, ker gre ravno za velikonočni čas, morda samo ena možnost za živo predstavo dogodkov v vrtu vstajenja.

Potrebno: papirnati globoki krožnih, barvice, papirni model angela in Jezusa, lepilo, škarje, sivi papir.

Krožnik prebarvamo sivo in ga prerežemo na pol. Pobarvamo sliko angela in Jezusa. Oboje prilepimo na polovici krožnika (vsako slikico na svoj del - glej sliko). Nato skupaj prilepimo polovici krožnika, pred grob, ki je nastal, pa položimo še zmečkano kepo papirja. Če želimo, lahko dodamo še križ.

Fani Pečar

Splača se!

»Sestra!« »Sestra!« se sliši po učilnici, kadar dam učencem osebno delo ali po skupinah. Vsi bi te radi hkrati vprašali, takoj dobili odgovor, najboljše, če bi kar pri njih stala. Redki, zlasti v nižjih razredih, pa pokličejo kar po imenu: »Andreja.« Ja, to je moje krstno ime. Od 7. oktobra 1995 pa sem oboje: sestra Andreja.

Takrat sem po enoletni pripravi, ki ji reče-mo postulat, vstopila k sestram usmiljenkam, uradni naziv pa je Hčere krščanske ljubezni. V času priprave sem bila v svojih, civilnih oblekah in sem spoznavala delo in življenje sester. Za pol leta sem odšla v Gornji Logatec v Dom sv. Jožefa, kjer so naše sestre imele skupnost in stregle starejšim in onemoglim ljudem. Postulat je namenjen tudi prečiščevanju poklicnosti, da ti in Družba prepoznata Božji klic.

Jaz v tem času nisem imela težav s prepoznavanjem Božje volje. Glavni boj sem odbojevala že doma. Takrat sem se z vsemi štirimi branila slišati in odgovoriti na Božje vabilo, naj korenito hodim za Njim.

Kdaj sem prvič pomislila, da bi bila sestra? Ne vem. Sestre sem videvala na ljubljanskih ulicah in v Štepanškem naselju, kjer sem po trinajstem letu starosti živela z domačimi. Opazovala sem, v katero hišo zavijejo. Takrat nisem vedela, da je to način življenja in ne samo služba za 8 ur.

V 7. razredu OŠ, v času informativnih dni, sem zbrala pogum in ogovorila sestro, s katero sva izstopili iz mestnega avtobusa na isti postaji. Povabila me je v hišo, mi razkazala prostore, povedala kaj delajo in mi dala zloženko. Rekla je, da naj naredim srednjo šolo in se nato oglasim. One pa bodo ta čas molile zame.

Doma so zloženko našli in začeli »proti kampanjo«. Vsa leta sem poslušala, kakšne so tercijalke in da Boga lahko moliš v srcu, da ni potrebno kazati navzven. Mi pa niso branili druženja z mladimi v župniji.

Na mojo vero je odločilno vplivala ravno mladinska skupina in naš župnik Miha, ki nas je povabil k župnijskim dejavnostim. Tako sem postala birmanska animatorka in sodelovala pri Veri in luči. Prosti čas smo mladi radi preživljali skupaj, tudi na župnikov dom smo hodili, kjer smo pomagali pri kmečkih opravilih. V tem času nisem mislila na redovniški poklic. Večkrat sem bila zaljubljena, imela fanta in sanjala o družini.

Po koncu srednje šole sem se zaposlila na Telekomu, saj sem prejemale kadrovske štipendije. Vendar sem vedela, da to ni tisto, kar bi želela vse življenje delati. Želela sem se vpisati na Fakulteto za socialno delo ob delu. Ravno takrat je iz višje postala visoka, in je bil naval na 3. letnik ob delu, tako da vsaj dve leti niso razpisali vpisa v 1. letnik, izredno. Vpisala sem se na Teološko pastoralno šolo, ki je imela predavanja 1 krat na teden. In ker so bili med slušatelji poleg rednih študentov iz drugih fakultet tudi dedki in babice, sem ugotovila, da to lahko kasneje nadaljujem in da je sedaj čas, da poskrbim za formalno izobrazbo. Ker se še vedno nisem mogla vpisati

na socialno delo, sem se vpisala na Ekonomsko poslovno fakulteto v Ljubljani.

V tem času sem poleg župnijske študentske skupine hodila še k »štajerski« študentski skupini pod vodstvom p. Vitala. Tu sem spoznala novo družino, s katero sem preživela štiri lepa mladostna leta. Res mi je bilo lepo. Ker sem imela dobro plačo, sem si lahko marsikaj privoščila. Razen tisto leto, ko sem varčevala za avto. Ker sem komunikativna, sem imela veliko prijateljev, znancev. Pri vsaki ideji sem bila zraven, če mi je le tri izmensko delo dopuščalo. Najraje sem plesala in hribolazila.

Vendar me je sčasoma vsa zabava puščala prazno, tudi karitativne dejavnosti me niso osrečevale. Ob načrtovanju družine se je pojavljala dvom, kaj pa če to ni to. Kje je moja sreča, moje mesto? Zopet se je pojavljala misel na duhovni poklic. Ampak jaz vendar nisem primerna za to! Ne pride v poštev. A misel se je vedno znova vračala. Čutila sem se razdvojeno. Želela sem v miru premisliti, zato sva se s fantom razšla. Dala sem si leto dni časa. Sledili so zelo težki meseci. Negotovost, dvom, boj, zanižanje, odpovedovanje. Vsa moja bit se je upirala. Ma kakšna čistost, uboštvo in pokorščina! Narava si je želela ravno nasprotno. **Vedela pa sem, da bom srečna samo tam, kjer me hoče imeti Bog!** Ne razumem, kako lahko Bog želi zame nekaj, kar jaz nočem. Hkrati sem želela izpolniti Božjo voljo in se je bala. Bala, da se bom morala odpovedati toliko stvarim, družini, imetju, svobodi. In celo življenje nositi uniformo! In ta nekajmesečni boj je v trenutku postal brezpredmeten. Med sv. mašo, pri kateri je škof Uran podelil članom Vere in luči sv. birmo, sem zaslišala glas: »Sestra bom. Splača se.« Ja, splača se, prav to mi je prišlo na misel – se spomniš, študirala sem ekonomijo. To pa je čisto

drugačna ekonomija, Božja. Jezus je rekel, da kdor zapusti očeta ali mater ali njive bo dobil stokratno. In to že na tem svetu.

Poleg gotovosti in miru glede moje življenjske poti, je ostajalo vprašanje, h katerim sestram naj grem. Prebrala sem kar nekaj knjig, vsi redovi so bili opisani zelo podobno, v vseh se zaobljubi čistost, uboštvo in pokorščina. Vedela sem le, da nisem za kontemplativni red ampak za apostolskega. A kaj, ko jih je v Sloveniji toliko. Še bolj sem opazovala sestre, še posebej uniforme. Kadar sem imela priložnost, sem katero tudi ogovorila. Tako sta prišli v finale dve redovni skupnosti. Kasneje sem izvedela, da Hčere krščanske ljubezni ali usmiljenke sploh nismo redovnice, ampak članice družbe apostolskega življenja. Zakaj sem se odločila, da postanem ravno usmiljenka? Nikoli prej jih v življenju nisem srečala. Sem pa od 16. leta naprej nosila svetinjo Brezmadežne oz. čudodelno svetinjo. Takrat tudi nisem vedela, da se ji tako reče. Imela sem samo močno željo, da bi nosila obesek z Marijo. Ker ga sama nisem imela, sem ga poiskala med maminim nakitom. In ko sem prišla na razgovor k sestram v Šentjakob, mi ponudijo ravno tako in povedo za njen izvor. Vedela sem, da sem prišla domov.

Bila sem zelo srečna. Tak mir, zadovoljstvo, veselje me je spremljalo zadnji mesec! Edino ena skrb je še bila, kako povedati domačim. Vedela sem, da mi bodo nasprotovali, me skušali odvrniti. Nisem pa pričakovala, da mi bodo prepovedali prestopiti hišni prag, če postanem sestra. Ni mi bilo vseeno, a pripravljena sem bila prodati vse, da pridem do zaklada, ki sem ga našla (prim. Mt 13, 44). Nobene grožnje, solze, očitki me niso omajali. In to je Božje delo, ne moje. Sama tega ne bi zmogla. Sveti Pavel pravi: »Niste odrešeni iz del, da se ne bi kdo hvalil.« (Ef 2,9)

»Velike reči mi je storil Vsemogočni« vsak večer molimo s sestrami. Res, velike reči mi je storil Gospod, hvalite in slavite ga z menoj.

s. Andreja Čakš

Himna na čast sv. Ludviku

Fr. A. Trujillo Cano
prevod: D. Emeršič

Voice

Go-spo-do - va be-se - da ti v sr-cu je sve-ti-la in
Pri-di in po ma-gaj lju - bi - ti nam Bo - ga, slu-

Je - zus, naš kralj bil je tvoj vla - dar. Bo - žji slu - ža - bnik,
ži - ti u bo - gim, spre - mlja - ti ta svet. Ta e - van - ge - lij

do - ber mož in o - če, bil pra - vi - čen kralj do - bro - te si. Mi
na - še je po - slan - stvo, mi smo pri - če na - še - ga Bo - ga. Na -

da - je - mo ti čast in po - je - mo ti hva - lo, saj smo i - sta Cer - kev,
u - či nas ka - ko za - res lju - bi - ti bli - žnje, pri - di, nas o - kre - pi,

e - na sve - ta Cer kev, tem - pelj smo Du - ha Je - zu - sa te - lo, sve -
da bo - mo po - pol - ni. Na - še živ - lje - nje naj bo mo - li - tev,

til - ke sve - ta in vse ze - mlje sol. O, SVE - TI LU - DVIK,
u - pa - nje sve - ta za vse lju - di.

TI SI NAŠ PA - TRON, PO - KA - ŽI NAM POT DO PRA - VE ŽI - VE VE - RE.

O, SVE - TI LU - DVIK, NE ZA - PU - STI NAS TI, MI SMO PO - SLA - NCI

NA - ŠE - GA BO - GA. SVE - TI LU - DVIK KRALJ!

Frančiškovi otroci v Kančevcih

“A vi veste kaj so to duhovne vaje Frančiškovi otrok? Jaz vem kaj so to duhovne vaje Frančiškovih otrok...” bi hudomušno dejalo strašilo. Tema letošnjih duhovnih vaj Frančiškovih otrok iz Maribora, Ptuja in štajerske regije, ki smo se tudi to leto z navdušenjem in veseljem pričakovanjem ponovno zbrali v Kančevcih od 16.1. do 18.1. 2015, je bila Čarovnik iz Oza.

Malce nenavadno vas slišim dejati, vendar ko smo se poglobili v samo zgodbo in spoznali glavne protagoniste, smo kmalu ugotovili kako pomembni so v našem življenju prijatelji, kljub temu, da vsak od nas hrepeni po določenih neuresničenih željah. V petek smo se s plašnim levom, neumnim strašilom, brezsrčnim kositrnim drvarjem in izgubljeno Dorotejo podali na pot po rumeni cesti, cesti, ki simbolizira tudi naše življenje in na kateri se srečujemo z mnogimi preizkušnjami, ki jih le prava prijateljstva lahko naredijo znosnejša. Plesali smo, prepevali, veseli smo bili tudi patra Janeza Ferleža, ki nam je zapel in zaigral. V soboto

smo bili nad vse ustvarjalni in smo ustvarjali strašila, levčke in ptičje hišice, ter se prepustili igram, ki so jih vestno in skrbno pripravili animatorji.

Ob koncu dneva smo se hvaležno spomnili na našega Nebeškega Atija s sveto mašo, nato pa so se, po popolnoma nepričakovani večerji riževega narastka, zvrstile presunljive točke na že tradicionalni sobotni veselici Frančiškovi imajo talent. Čemu vse smo bili priča tokrat, Videm pri Ptuj nam je s skečem ponazoril pestro kulinarčno dogajanje v njihovem kraju, Slovenska Bistrica je ugotovila da Eurokrem in zobna pasta sploh nista tako slaba kombinacija, Ptuj sveti Ožbalt nam je uprizoril zakompliciranost odnos v mehiških deželah, Nazarje nas je poučilo da moramo biti previdni, kako odgovarjamo svojim učiteljem, Studenci so nam zapeli, Frančiškani iz Maribora so nas s poplavi in potresi pošteno razgibali, na koncu pa smo izvedli eksperiment komuniciranja preko kričeče, rjoveče in tuleče horde. Nedeljo zjutraj smo pričeli na “friškem” zraku in po Frančiškovo pozdravili stvarstvo. Nato nam je naša dramska ekipa (Frančiškovi dramovci d.o.o. - ki so prijazno na voljo vsem, ki bi v svoji župniji potrebovali takšne in drugačne dramske uprizoritve... ni problem kje, kdaj, kako – mi vedno pridemo!! in odšpilamo!!) uprizorila, kako si je ubogo strašilo z dobrim delom le pridobilo možgane, kositrni drvar je dobil srce, lev pa je dobil pogum in postal kralj gozda, Doroteja se je od njih poslovila in se s pomočjo čevljev spet vrnila v k svojim domačim. Nato so nas obiskali straši in po maši nas je čakalo odlično kosilo. Prepolni spominov in novih spoznanj in izkušenj smo se utrujeni kakor Doroteja vrnili v domače kraje, kjer že pričakujemo duhovne vaje 2016. Kančevci pazite se, drugo leto spet pridemo

Marija Čerček

Frančiškovi otroci v Adergasu

Od 9. do 11. januarja je v preurejenem samostanu v Adergasu potekal duhovni vikend za Frančiškove otroke iz Ljubljanske in Primorske regije. Vikenda se je udeležilo 33 otrok in 23 animatorjev. In imeli smo se super!

Letos smo za zgodbo vikenda izbrali Čarovnika iz Oza ameriškega pisatelja L. F. Bauma, ki govori o deklici Doroteji in njenem potovanju po čudežni deželi skupaj s strašilom brez možganov, kositrnim drvarjem brez srca in levom brez poguma. Deklico v Ozovo deželo odnese vihar proti njeni volji, zato si tudi želi, da bi se čim prej vrnila domov, a pri tem ji lahko pomaga le najmočnejši čarovnik v deželi – Oz. Po poti sreča še tri prijatelje, ki imajo vsak svojo pomanjkljivost in tako kot ona upajo na Ozovo pomoč. Ko pa po kar nekaj težkih preizkušnjah prispejo do čarovnikovega mesta, jih čaka veliko razočaranje, saj od njih zahteva, da najprej pokončajo zahodno veščo, ki je zlobna in zaslužni vsakogar, ki stopi na njeno ozemlje. Prijatelji pa se kljub nevarnostim podajo na pot.

Zlobna vešča uniči kositrnega drvarja in strašilo, leva in Dorotejo pa obdrži kot sužnja, dokler je slednja nekega dne ponesreči ne ubije. Družina se spet sestavi in odpravi

k Ozu po nagrado, a izkaže se, da je Oz v resnici navaden človek, ki pa strašilu vseeno nasuje nekaj možganov v glavo, drvarju sešije mehko srce, levu pa poišče čašo poguma. Le Doroteji ne uspe oditi domov, zato jih spet čaka pot; tokrat k dobri čarovnici Glindi, ki Doroteji pove, da je že ves čas nosila čarobne čevljuje s katerimi bi se lahko kadarkoli vrnila domov. Ampak! Če bi se Doroteja že takoj vrnila domov, strašilo, kositrni drvar in lev ne bi dobili kar jim je manjkalo in še vsak svojega kraljestva, predvsem pa ne bi spoznali moči prijateljstva. Številne prepreke so lahko premagali le tako, da so zaupali vase in si med seboj pomagali.

Na prvi pogled se ta zgodba odvija brez prisotnosti Boga, toda mi verjamemo, da je naš Gospod prav povsod, zato smo se vsi skupaj odpravili v Ozovo deželo iskat Boga. Skozi odlične kateheze, ki so jih pripravili naši duhovni asistenti, smo ga našli in On je našel nas. Vedno bolj smo med seboj čutili Njegovo prisotnost, ki nas je povezovala.

Čas smo zapolnili še z molitvijo, jutranjo telovadbo, delavnicami (izdelovali smo ptičje hišice in vaze), z zimskim sprehodom v zasneženi gozd (kepanjee!), veliko igro, petjem, druženjem, spoznavanjem novih prijateljev,... V soboto zvečer smo imeli tudi

zabavni večer, posebni doživetji pa sta bili maši v soboto in v nedeljo, ko so se nam pridružili še starši otrok.

Ne smemo pozabiti tudi na kuharje, ki so skrbeli, da so bili naši želodčki polni čez cel dan in smo tako imeli dovolj energije za vse dejavnosti.

Otroci so res en velik dar, polni energije in spontanosti. Kot vzgojitelji otrok pa ne smemo nikoli pozabiti, da so otroci dani od Boga in le Njemu pripadajo. Mi jim lahko le z ljubeznijo (ki mora včasih biti zelo ostra) pomagamo, da tudi ostanejo Njegovi.

Valentina Čermelj

Kako živeti poklicanost

Frančiškova mladina je od 13. do 15. marca napolnila ulice Vipavskega Križa, kjer so potekale duhovne vaje z naslovom Pokliči me ;)

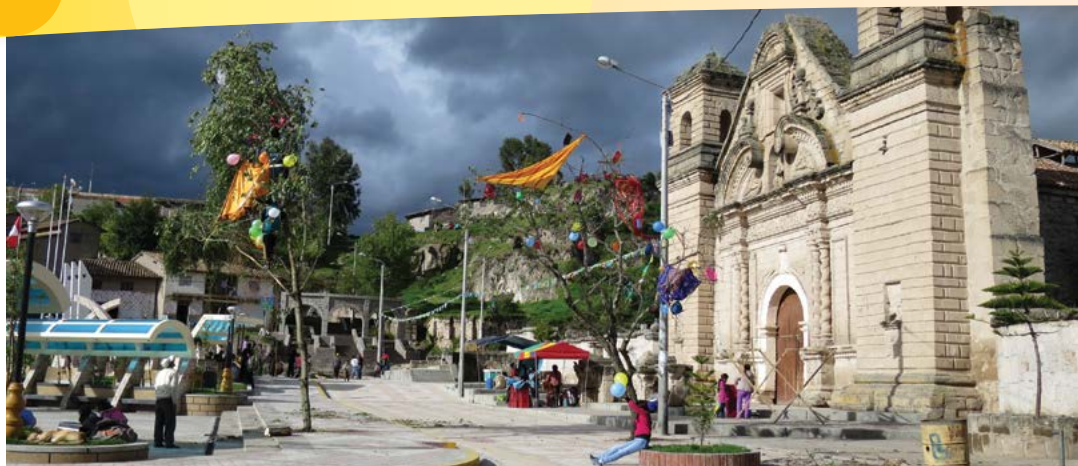
Na začetku so nas pričakala ogledalca z našimi imeni, na katera smo potem čez vikend drug drugemu pisali dobre lastnosti. Na petkov večer nas je v temni kleti s katehezo nagovoril p. Andrej Feguš. Bili smo kot sv. Frančišek, ki je v prav tako temni ječi razmišljal, da želi spremeniti svoje življenje in da to zahteva odpoved, garanje in neizmerno ljubezen do drugega. Čez celoten vikend smo spremljali življenje sv. Frančiška in njegovo

poklicanost. Ob kamnitih ruševinah smo se spraševali, kakšni kamni v skupnosti želimo biti, v hlevu smo se zamislili, kam v svojem življenju postavljamo Boga. Med debatami po skupinah so se odprle zanimive teme o pred-sodkih, o tem, kako živim svojo poklicanost, kdaj mi je najtežje oznanjevati in še veliko drugih. Vzeli pa smo si čas tudi za ležanje na travi in toplem soncu. Sobotni večer je bil namenjen druženju skozi igro, sklenili pa smo ga najlepši način – z adoracijo Najsvetejšega. Ponoči je imel prav vsak priložnost, da je nekaj časa prebedel z Jezusom in v tišini molil.

Nedelja je bila namenjena katehezi, da smo tudi mi kot Frančiškova mladina na poseben način poklicani, da živimo po zgledu sv. Frančiška, da služimo drugim in da smo med seboj bratje in sestre. Vikend smo zaključili s čudovito molitvijo s plesom, ki se imenuje pletenje košare. Z zaprtimi očmi smo se med seboj res prepletli, začutili drug drugega in tako skupaj molili. Verjamem, da nas bo po tem vikendu sv. Frančišek še bolj navduševal in da bodo te vidne in nevidne vezi med nami ostale prepletene do naslednjega veselega snidenja.

Eva Zinrajh

Na perujskih hribih

Zapis o neki deželi bi lahko začela z naštevanjem njenih osnovnih podatkov, a sem prepričana, da v glavnem znate uporabljati google. Konec koncev pa je neka dežela mnogo več kot le skupek števil in neznanih imen. Sploh če gre za deželo, ki je tako velika kot Peru. Pravzaprav je celo prevelika, da bi jo celo opisala. In če sem natančna, je niti ne poznam cele. Včasih se mi zdi tudi tisti delček, ki ga poznam, precej neznan, zato bom danes napisala nekaj več o krajih, ki jih turistični vodniki po Peruju v glavnem spustijo, jaz pa sem v njih preživela kar nekaj dni tega leta. Se mi pa tudi zdi, da vas je v Sloveniji, kar nekaj, ki ste kdaj že slišali ime Acobamba. Na to ime namreč »sliši« majhno mesto v osrednjih perujskih Andih.

Življenje na nadmorski višini približno 3500 metrov, več kot 12 ur vožnje iz Lime, je precej drugačno od življenja pri nas (in če smo natančni, tudi od življenja v Limi). Leta 2008, ko sem prvič obiskala te kraje, so se mi zdeli kar nekako neresnični, saj so dajali občutek, kot da bi obtičali nekje v preteklosti. Tokrat sem jih že začela dojemati kot nekaj realnega, a še vedno posebnega in kar malo skrivnostnega. Tukaj je življenje precej bolj mirno in preprosto. Ob prihodu iz Lime je kontrast le še bolj opazen. Pričaka te nebo v barvah, zeleni

hribi in polja ter ptičje petje – luksuz, ki ga ne najdeš niti v najbogatejših soseskah Lime in ga še toliko bolj zaznaš, če pobegneš sem sredi naše zime. Od mojega prvega obiska se je marsikaj spremenilo; marsikatero makadamsko (zemljeno) pot je prekril asfalt, po mestu so posejani urejeni parki s klopami, vodometi, rožami in palmami, elektrika in telefonski signal sta prišla tudi v bolj oddaljene vasice. Seveda pa življenje v perujskih hribih ni postlano le z rožicami (in klopami in vodometi). Še vedno je veliko blatnih ulic, preprostih hišic in ljudi, ki trdo delajo za vsakdanjo juho in riž. No, pravzaprav je večina ljudi takih, ki živi preprosto in trdo dela za preživetje. Skoraj vsaka družina obdeluje svojo njivo, sadi krompir, koruzo, grah in bob ali pa pase kako kravo ali ovco (prašiči si običajno kar sami poiščejo hrano na ulicah). Seveda pa niso tukaj samo kmetje, saj je v mestu tudi bolnišnica, šole, trgovine, uradi ... ter vsakih nekaj metrov kaka trgovinica. So pa tukaj vsi črnelasi, mali in temni, kratka ljudje s takim ali drugačnim odstotkom indijanske krvi. Kar je za nekoga, ki pride iz daljnih krajev, še toliko bolj zanimivo, je to, da še vedno v veliki meri živijo po starih navadah. Ena od teh navad je tudi zunanji izgled. Ženske pod klobukom skrivajo eno ali dve dolgi kiti. Oblečene so v nekaj kril, od katerih je običajno vsaj eno

pisano, pod njimi pa imajo še dolge volnene hlače; ker v hribih je pač mrzlo, oz. frio, oz. chiri (ko dežuje je dejansko precej hladno, ne glede na to ali to povemo v španščini ali v kečui). Obleka vključuje še dve volneni jopici, čez kateri si ogrnejo nekakšno odejo. Na vrhu vsega pa nosijo pisano manto, ki služi za prenašanje stvari ali pa otrok. Moške se redkeje vidi v tradicionalnih oblekah, saj so klobuke zamenjale kape, mante pa nahrbtniki. Seveda pa se veliko, predvsem mlajših, ne razlikuje od našega načina oblačenja. Po nečem pa se razlikuje v glavnem cel Peru in to zelo – vedno je namreč veliko ljudi na ulicah in trgih. Nekateri hodijo po svojih opravkih, drugi pa preprosto sedijo in se pogovarjajo (brez gledanja v mobilne ekrančke). Tudi otroci so tukaj v veliki meri še obvarovani zapravljanja časa na računalniku. Svoje otroštvo preživljajo med igro na ulicah, pašo živali ali pa delom, ki

ga opravljajo skupaj s starši. Počitniško (in tudi ne počitniško) delo se tukaj začne precej bolj zgodaj kot pri nas. Ja, tukaj ima čas dejansko drugačno vrednost. Na primer ahorita (zdaj) pomeni v najboljšem primeru »čez pol ure«. A prav to mirno življenje in odsotnost fraze »nimam časa!« je nekaj, kar bi veljalo vsaj malo posnemati. Tukaj pridejo ljudje v hišo, se usedejo, počakajo, tudi če so prišli po kakem opravku, in med čakanjem preprosto klepetajo. Če je ravno čas obeda, se gotovo dobi še kak krožnik zanje. Med mojim bivanjem v Acobambi je prišlo en kup ljudi – takih, ki so govorili samo kečuo in takih, s katerimi sem se lahko kaj pogovorila po španško. Mi je zelo všeč, da je tukaj kečua (indijanski jezik) še vedno glavni jezik, a včasih sem se počutila precej izgubljeno, ko sem skušala zaznati tistih nekaj poznanih besed. Učenje kečue pač poteka precej počasi. Imela sem možnost spoznati kar nekaj ljudi, ki ne znajo španško. S takimi smo se običajno pogovorili, da sara (koruza) raste tudi na naših njivah in da sem od daleč ter da sem prišla z letalom. Se mi pa zdi, da včasih ne razumem popolnoma misli in duše tudi tistih, s katerimi nimam jezikovnih ovir, zato mi je kar malo težko reči, kakšni so tukajšnji ljudje. Gotovo lahko rečem, da se tukaj počutim bolj varno (sploh v primerjavi z Limo), saj lahko brez skrbi pustim vse svoje stvari pri odklenjenih vratih. Ne upam si pa trditi, ali je ta varnost posledica poštenosti ali

pa dejstva, da se tukaj v glavnem vsi poznajo. Prav tako bi lahko rekla, da so ljudje bolj preprosti. Z večino sem se pogovarjala, kaj raste na naših njivah (za obisk teh krajev je dobro imeti malo kmetijskega predznanja). Na sploh so ljudje precej bolj povezani z zemljo. Verjetno na to vpliva tudi dejstvo, da zelo dobro vedo, da hrana ne zraste v supermarketih (ki jih tukaj tako ali tako ni). Prav tako so navezani na vraževerje. Skoraj vsak zna povedati, da je v hribih veliko nevarnih krajev, ki te lahko začarajo, zato je dobro, da se ima s sabo nož. In tako smo pri odhodu na stadion imeli s seboj ščipalec za nohte, ker noža ravno ni bilo pri roki. Na sploh je tukaj vera neka mešanica starih navad in verovanj ter krščanstva. V zadnjem času so zelo razširjene razne protestantske ločine, ki verjetno tudi pripomorejo pri praznoti cerkvenih klopi. Kar presenečena sem bila, kako malo ljudi je prišlo k nedeljski sv. maši. Tudi karnevalske navade so precej posebne. Če se pri nas pust konča z začetkom posta, tukaj traja vsaj še cel februar. Je kar zanimivo pri maši na pepelnico poslušati karnevalsko glasbo z ulice.

Ja, življenje v hribih zna biti kar precej drugačno od našega. A če odštejem nekaj višinskih težav, za katere je koka najboljše zdravilo, je moje prilagajanje na te kraje potekalo zelo hitro in učinkovito. Kmalu mi je postal povsem domače življenje v skromnih razmerah (pri

tuširanju s škafom se dejansko porabi zelo malo vode); življenje, ki poteka počasi in se ne meni kaj dosti za ostali svet, med ljudmi, ki so me sprejeli za svojo in me učijo kečuo. Mogoče se sliši vse kot neka romantika, a bolj pravilno bo, če boste to razumeli kot realnost. In čeprav v teh krajih ne boste videli neke množice pomembnih arheoloških ostankov (in posledično ne turistov), je zelo lepa izkušnja doživetje andskega vsakdana. Izkušnja, ki obogati in jo priporočam vsem, ki boste imeli možnost od blizu občutiti to življenje.

Pa še Blagoslov bratu Leonu v kečui, da boste slišali, kako se tukaj uči jezika:

Taitanchic bendecimusunqui

Taitanchic amachasunqui.

Paimi ric chaininta cancharichisunqui

Cuyapaya sunqui.

Cuyapayacucc sonconhuan

ccahuarimusunqui.

Jauca caininta apachimusunqui.

Taitanchic bendecimusunqui.

Helena Rebek

MOLITVENA NAVEZA za dobre družine

Kot so plezalci v gorah med seboj povezani z isto vrvjo, tako smo v molitvi povezani in duhovne poklice

»Kadar pa ti moliš...«

(Mt 6,6)

Moč molitve pri spreminjanju naših slabih navad.

Življenjska zgodba Matije Talbot-a, irskega delavca, ki ga je papež Pavel VI. leta 1975 razglasil za božjega služabnika, potrjuje zgoraj zapisano misel!

Matija Talbot se je rodil leta 1856 v Dublinu. Bil je alkoholik. Ni bil dobrodušen »družabni pivec«, temveč hud pijanec iz družine pijancev. Talbotovi so bili revni. Matija je hodil v šolo samo leto dni, pri dvanajstih letih pa je šel delat v vinoteko. Tam je začel piti in kmalu je bil nepoboljšljiv pijanec.

Potreboval je denar za pijačo, zato se je zaposlil v skladišču in gradbenem podjetju. Vso plačo je zapil v pivnicah, pogosto z očetom in brati. Bil je znan po zastavljanju oblačil in čevljev, da je dobil denar za pijačo. Nekoč je nekemu slepemu uličnemu glasbeniku celo ukradel violino.

Matija je šestnajst let živel samo za pijačo. Opohtekal se je z dela v pivnico in nazaj ter se vse globlje pogrezal v primež zasvojenosti. Nato je nekega dne, ko je bil brez ficka in mu nobeden od njegovih tovarišev ni hotel plačati pijače, nenadoma spoznal, kako je zavozil življenje. V preblisku, polnem milosti,

Vitražno okno v cerkvi sv. Petra in Pavla - Dublin

je sklenil, da se bo zaobljubil, da bo za tri mesece nehal popivati. Odšel je domov in to povedal materi, ki je molila za njegovo spreobrnjenje, vendar mu je svetovala, naj ne sprejema obljub, dokler se ne bo resnično hotel spremeniti. »Bog naj ti da moč, da boš držal obljubo,« je dejala, ko je Matija odšel k prvi spovedi po dolгих letih.

Toda to je bil šele začetek. Odločitev, ki jo sprejememo na samem in jo skrivamo, vse preveč zlahka opustimo. V Matijevemu pri-

meru je bila mama priča, ki ga je spominjala na odločitve, da bo nehal popivati.

To je tudi eden izmed razlogov, da se spovemo duhovniku. Duhovnik je priča naše odločitve, da se bomo spremenili, pokora, ki nam jo naloži, pa je opomin, da smo odločitev sprejeli pred Bogom.

Matija Talbot se je za to odločitev prizadeval vse do smrti. Naučil se je samodiscipline. Dodatno samodisciplino si je vcepljal s telesno pokoro: spal je na deski, zelo malo jedel ter okoli pasu, noge in roke nosil skrite verige (to mu je predlagal duhovni voditelj). Ko mu je redovna sestra po smrti v bolnici odstranjevala obleko, je bila nemalo začudena, nad spokornimi pasovi. Bili so iz kovine in so se že zajedli v kožo in meso ki jih je pokrivala krasta. Sicer pa je bil zelo čist. Ves čas je bil vesel, večino denarja je razdajal ubogim in pošteno služil plačo.

Čeprav je Matija izvajal nekaj skrajnih asketskih običajev, kljub temu to potrjuje dejstvo, da brez pokore, samodiscipline ne moremo računati na uspehe. Redovne osebe v prejšnjih časih so se tega načina askeze rade posluževale, v prepričanju, da je tako lažje nadzorovati lastno vedenje.

Matija je takoj spoznal, da se zasvojenosti ne bo otresel sam. Moral se je izročiti Bogu in dovoliti Svetemu Duhu, da mu bo dal moč, ki mu je manjkala. Zlasti v prvih treh mesecih treznosti se je naučil izročati božji milosti. Nekega dne ga je trpinčil notranji glas, ki mu je dopovedoval: »Nima smisla. Nikoli ne boš nehal piti.« Z iztegnjenimi rokami je pokleknil na stopnice katedrale in molil: »Jezus, usmili se me! Marija, pomagaj!« Spet drugič je, potem ko je stopil v pivnico in skoraj naročil pijačo, preostanek dneva preživel v cerkvi in molil za pomoč zoper skušnjavo. Sklenil je tudi, da nikoli več ne bo imel pri sebi denarja.

Strah in tesnoba, da se ne bo mogel zadržati, se je odločil, da bo hodil k maši in prejemal sveto obhajilo. Pridružil se je tudi Frančiškovega svetnemu redu. To je delal do konca življenja. Pravzaprav je bil na poti k maši, ko je v nedeljo, na praznik Svetega

Rešnjega Telesa, 7. junija 1925 umrl zaradi odpovedi srca.

Matija Talbot se je prijateljem in celo domačim zdel običajen garač z močno vero. V sebi pa je bil bojevnik, ki je bil duhovni boj, ki je trajal štirideset let in zaradi katerega je postal junak vere. Njegova zgodba nas uči, da se najgloblje in najbolj dolgotrajne spremembe dogajajo znotraj, na skrivnem. Jezus pravi: »Kadar pa ti moliš, pojdi v svojo sobo, zapri vrata in moli k svojemu Očetu, ki je na skrivnem.« (Mt 6,6a).

Kip Božjega služabnika Mateja Talbota v Dublinu

Zelo pomembna je njegova misel za okolja, kjer imajo takega bolnika: »Ne bodite strogi do tistih, ki ne odnehajo piti. Odreči se alkoholu je enako težko kot obujati mrtve. To moč ima samo naš Gospod, njemu je mogoče in enostavno. Samo zanesti se moramo na njega.« (Matej Talbot)

Zgodba njegovega življenja se je kmalu razširila po vsem svetu. Postal je ikona abstinencijskih gibanj – najprej na Irskem potem od Nebraske do Varšave in do Sydneyja. Veliko število Sanatorijev, Zdravilišč za odvisnike so poimenovali po njem. Njegovi kipi, so bili postavljeni po bolnicah, zdraviliščih. Prav tako eden glavnih mostov v Dublinu nosi njegovo ime. Papež Janez Pavel II. je v mladosti, napisal knjigo o njem.

Posmrtni ostanki so bili preneseni z glavnega pokopališča v cerkev Lurške Matere Božje v Dublinu leta 1972. Tukaj lahko vidimo krsto skozi stekleno steno.

(Vir: Wikipedia.eng. in Beseda med nami, februar 2015)

Z vami v navezi: br. Placid,

Kdor se še želi pridružiti Molitveni navezi za dobre družine in duhovne poklice, naj na Slovensko kapucinsko provinco, Mekinčeva 3, 1119 Ljubljana sporoči: ime in priimek, če želi prejemati Frančiškovega prijatelja in imeti druge stike z nami, tudi naslov, telefonsko številko, elektronski naslov.

Priznati in zaupati

Lojzka Bajc, voditeljica DMŽ, je zapisala: »Gospod je moja luč in moja rešitev. Ko pre-mišljam, o navzočnosti Boga v mojem življenju, ne morem drugače misliti kot psalmist: Luč in Rešitev. Lahko se samo čudim vztrajnosti in iznajdljivosti, s katero me je spremljal. Je tisti, ki daje mir in tisti, ki nas ne pusti pri miru. V mladostnih letih, ko sem sicer mislila, da sem verna, je bil bolj daleč od mene. Svoje življenje sem gradila bolj na lastni moči. Ta pot je vodila v slepo ulico, v nezadovoljstvo s samo seboj, v nemir. Treba je bilo poiskati izhod. Bila sem povabljen na duhovno obnovo, kjer sem presenečena ugotovila, kako blizu je Gospod. Začela se je avantura v njegovi bližini, ki nikakor ni bila samo čudovita, bila je zahtevna, preveč zahtevna. Moje sposobnosti ji niso bile kos. Čutila sem svojo majhnost, svojo nemoč sprejeti kakršnokoli odgovornost: zakaj Gospod, zakaj prav jaz? Mislim, da me je prav ta stiska vodila k misli na molitev. Že v otroških letih me je skrbna in verna mama naučila vse obrazce na pamet, ki jih je bilo potrebno moliti vsak dan pri jutranji molitvi, zvečer pa rožni venec z večerno molitvijo. Vendar mi v tem obdobju taka molitev ni bila blizu. Kako moliti, sem se učila iz knjig. Iz njih sem izvedela vsaj to, da se ne moli samo po ustaljenih obrazcih, naučiti se iz knjig, pa je bilo vseeno težko. Takrat sem zasledila v Družini oglas o začetkih Delavnic molitve in življenja. Takoj je bila v meni želja, da bi se jih udeležila, vendar sem morala še približno tri do štiri leta počakati, da sem se jih udeležila v naši župniji in takoj nato še enih v sosednji

župniji. In sedaj jih ponavljam in ponavljam kot voditeljica. Že drugo desetletje teče: vedno ene in iste, vendar nikoli enake, zmeraj nove. Ob njih poglobljam molitvene načine, ki se jih sistematično učimo od osnovnega, to je molitveno branje do kontemplacije. To je molitev, ki navdušuje, kjer lahko gledaš Gospoda iz oči v oči, mu rečeš Ti, jaz z njim, on z menoj. Taka molitev je popolno zadovoljstvo, je poglobljanje osebnega odnosa z njim. Delavnice so me navdušile tudi nad Božjo besedo. Vsakodnevne svete pol ure, ki se največkrat razpotegnejo v uro, sedaj, ko ni treba več v službo. Premišljevanje ob Božji besedi in molitveni način, je tisto pravo zadovoljstvo, je najboljši izhodišče za dan, ki je pred mano, prinaša mir. Vse to je prava pot, ki je še vedno pot, na kateri moram vztrajati. Je lepa, ker je prava, vendar vodi še naprej, v tisto, še vedno neznano. Še vedno je veliko tega, kar še manjka, vendar že sedaj z veliko hvaležnostjo Gospodu, ker je z mano.»

»Ko se vse v naših človeških načrtih, v naših zemeljskih oporah zdrobi; ko od najlepših sanj ostanejo le razočaranja; ko naši največji napor in naša najbolj trdna volja ne dosežejo postavljenega cilja; ko iskrena in vroča ljubezen ničesar ne doseže in je pred nami neuspeh, krut in žalosten, in uniči naše najlepše upanje: ostajaš ti, Gospod, neuničljiv in močan, prijatelj, ki zmore vse. Tvoj načrt ostane nedotaknjen, nič ne more preprečiti, da se ne bi izpolnila tvoja volja. Tvoje sanje so lepše kot naše in ti jih uresničiš. Neuspehe spreminjaš v večje zmagoslavje, nikoli nisi premagan. Ti, ki iz čistega ničā prikličesh bivanje in življenje, vzemi našo nemoč v svoje stvariteljske roke, vzemi jo z neskončno ljubeznijo, in daj, da bo rodila sad, tvoje delo, boljše od vseh naših želja. V tebi se naše upanje rešuje poloma, v tebi se popolnoma udejanji. Amen.« (Srečanje, 14)

Ponižnost in zaupanje je evangelijski binom, ki ga srečamo v psalmu 51 in je poln življenja.

Vendar mnogo ljudi živi tesnobno, v stiski, ki meri na smrt, v žalosti in sramovanju, ki je avtentičen binom smrti. Iz sebe in svoje intimnosti je treba iztrgati samouničevalne moči: sramovanje samega sebe, komplekse krivde, žalost zaradi samega sebe. Treba je ubrati drugo smer. Ponižno priznati: nisem dober, ne delam dobro stvari. Želim se spremeniti. Molite zame. Ponižnost da, vendar zaupanje in ponižnost. »Izkaži mi milost, o Bog, po svoji dobroti, po obilnosti svojega usmiljenja izbriši moje pregrehe!« (Ps 51, 3). Močno povabilo: najprej ne glej samega sebe, ampak dvigni oči. Upri jih v Njega, ki je milost, usmiljenje, sočutje, brezpogojno odpuščanje. Psalmist

se je rešil, ker je naredil korak vere v večno in neuklonljivo usmiljenje svojega Boga in Očeta. Potem ko se je srečal z usmiljenjem, lahko sedaj pogleda samega sebe in naredi resno samokritiko, ki je vhodna vrata vsakega rešenja. »Zakaj svoje pregrehe priznavam, moj greh je vedno pred mano. Zoper tebe, tebe samega, sem grešil.« (Ps 51, 5-6a). Ni se mi treba za nobeno stvar sramovati. Toda moj greh je vedno pred Teboj in tudi pred mojimi očmi. Delam to, česar nočem in opuščam to, kar bi tako rad storil.

»Glej, veselil se zvestobe v notranjosti, v skrivnostih mi daješ spoznanje modrosti.« (Ps

51, 8). Modrost mi pravi, če je mojih grehov kakor ta gora, je usmiljenje mojega Očeta kakor visoko pogorje. Tako se zgodi veselje, tako se rodi upanje; od tega trenutka naprej izgine koncept in beseda greh in jo zamenjata besedi veselje in radost, ker človek začuti, da mu je zastojno odpuščeno v ljubečem Božjem usmiljenju.

»Čisto srce, o Bog, mi ustvari, stanovitnega duha obnovi v moji notranjosti« (Ps 51, 12). Hočem se spremeniti v nekaj malega te zemlje, glin in se položiti v Tvoje roke, ki si moj stvarnik. Hočem zaklicati z vso dušo: Moj Bog, še enkrat, ponovno me ustvari. S svojimi prsti me obnovi. Naredi me novega, v skladu s svojim srcem. Očisti me, umij me, posveti me. Napravi iz mene novo stvar, moj Bog, moj Bog, Ti, ki zmoreš vse.

Pustite se ljubiti. Vedite, da ste ljubljene, da vas ima Bog Oče zelo rad, brez kakršnega koli pogoja, zastojno. Ostanite v Njegovi ljubezni. To je Jezusu omogočilo, da se je mirno soočil in šel skozi trpljenje molče in dostojanstveno. V češčenju Boga vse postane razumljivo. Človek spozna, da je vse dobro, da je vse prav. Na dogodke lahko gledamo z Očetove perspektive, zato bo veter odpihnul upornost, tesnoba se bo razblinila in mir bo napolnil vsa področja. Jezus ve, »komu je veroval«.

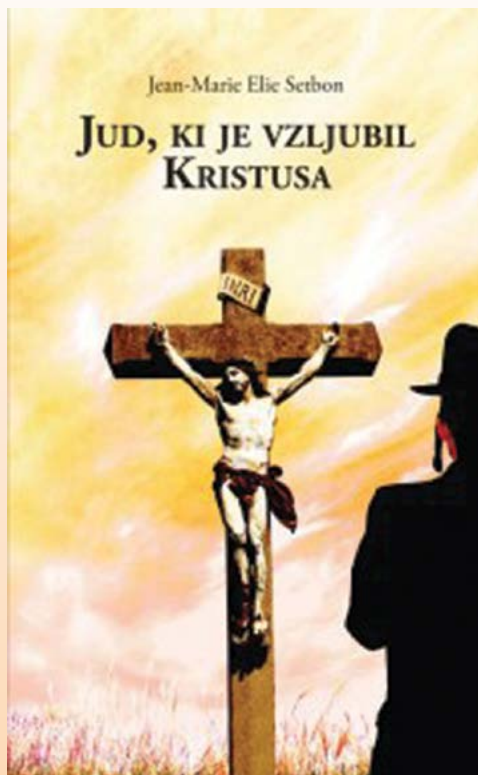
Dovolimo Gospodu, da se polasti naše majhnosti, kakor je to storila Marija. Ne se upirati nemogočemu. Ona je stavila na vse: »Če si ti, Oče, dopustil, da se zgodi, kar se dogaja, se ti izročam in ti ponavljam: Zgodi se!« To je moč iz gotovosti, da ni nobenega poraza za tistega, ki se izroča v Njegove roke. Le z živim in močnim Jezusom v srcu je lahko odpuščati, razumeti, sprejemati, varovati, vračati dobro za slabo, ljubiti sovražnike... Vse je lahko, kajti ko je Jezus močan v nas, ego zelo oslabi...

Po virih DMŽ povzela: Bernarda Ziherl

Jud, ki je vzljubil Kristusa

Jean-Marie Elie Setbon

Svetega Pavla, mojega dragega sopotnika, je Kristus vrgel s konja, ko je bil na poti v Damask, in ga v treh dneh pridobil zase. Na meni je Jezus intenzivno delal več kot trideset let! Privlačil me je že kot majhnega otroka, ko nisem še nič vedel o Bogu, niti o veri, saj v moji družini ni bilo verske prakse. Končno mi je pred petimi leti zadal milostni udarec, da sem lahko naredil veliki skok od Tore k evangeliju. O tej zgodbi mojega življenja z Bogom bom pripovedoval v tej knjigi. Ko jo znova prebiram, se mi zdi, da gre za čisto norost. »Bog si je izbral tisto, kar je v očeh sveta noro,« pravi sveti Pavel (prim. 1 Kor 1,27). Se mar Bog sam ne vede popolnoma noro v Stari in Novi zavezi, ko na primer preroku Ozeju ukaže, naj se poroči s prostitutko? »Kar je v očeh ljudi noro, je v Božjih očeh modrost,« piše isti sveti Pavel.

Tako začne Jean-Marie svojo zgodbo, v kateri ga spremljamo od otroških dni, ko vere (ne judovske, ne krščanske) sploh ni poznal. Opisana je njegova pot odkrivanja judovstva, ki ga je privedla do tega, da se je iz Pariza preselil v Izrael, zagnano študiral Toro, postal ultra ortodoksni in kasneje hasidski Jud. Hkrati pa je vseskozi navzoča privlačnost križa, ki se je je zavedel že kot osemletni otrok in se skozi njegovo odraščanje ni zmanjšala.

Za nas, ki nam je krščanstvo nekaj samo po sebi umevnega, je knjiga zanimiv pogled nekoga, ki želi vstopiti vanj. Hkrati pa prinaša možnost, da primerjamo našo rutinirano vero s stvarmi, ki se jim je nekdo pripravljen odreči, da bi bil blizu Jezusu. Za tiste, ki radi spoznavajo druge vere, pa predstavlja tudi predstavitev judovstva iz prve roke in glavnih (praktičnih) razlik med njim in krščanstvom.

Knjiga je izšla pri založbi Emanuel, leta 2014.

Kardinal Seán O'Malley,

brat kapucin,
papežev svetovalec

Ste edini Američan in kapucin, poklican k svetovanju papežu glede reforme vodstva Cerkve. Kaj nam lahko poveste o tem poslanstvu svetovanja?

Kot je že bilo sporočeno, je hrepenenje po prenovi Kurije, da bi lahko lažje služila Svetemu Očetu in krajevnim Cerkvam. Naš cilj je izboljšati učinkovitost Kurije in s tem omogočiti tudi papežu boljše vodenje Cerkve. Pomembno je preveriti življenjske znake dicasterijev in papeških svetov, da bi videli, kako lahko boljše delujejo. Prav tako papeža skrbi pastoralna oskrba zaposlenih v Kuriji. Mnogi med njimi so dali svoja življenja na razpolago v službo Cerkvi. A tu ne sme biti dostopa do kariernosti, temveč do poslanstva. Papež želi trdno zagotoviti, da bo prav to duh Kurije. Če gremo naprej, Cerkev je že zrastle in je bolj mednarodna. Zato je torej prizadevanje, da bi

bila tudi Kurija v neki meri bolj mednarodna. Svet ni namenjen le prenovi Kurije, ampak svetovanju Svetemu očetu pri vodenju.

V zadnjem času smo priče razpravam, da bi v Cerkev razširili krog posvetovanj. Ali je ta svet, imenovan s strani papeža, model za vodenje Cerkve na ostalih ravneh?

Cerkev ni demokracija! A Cerkev lahko deluje le, če je prisoten čut, da poskušate spoznati, razločiti Božjo voljo, in tega ne počnemo le kot posamezniki, to delamo v ozračju dialoga in molitve. A vendarle, Sveti Oče se bo odločil in mi jih bomo sprejeli.

Papež Frančišek nas je povabil naj bomo »Cerkev ubogih« Ali to vključuje tudi pot v preprostejši način življenja?

V Cerkev smo vedno spodbujali ljudi, da bi sprejeli preprostejši način življenja. Zavzetost za varstvo okolja našega papeža daje novo širino tej skrbi. Moramo se bolj zavedati človekovih potreb in biti pripravljeni odpovedati se odvečnemu premoženju in materialnemu udobju. Malteški red že od nekdaj vidi revne kot naše »zemljiške gospode.« Mati Terezija je dejala, da so revni Kristus v »zastrašujoči preobleki«. Moramo videti vrednost ljudi, ki so morda nevidni naši kulturi in to vključuje nerojene otroke, bolnike z Alzheimerjevo boleznijo, odvisnike od drog. Nekateri izmed teh imajo zelo velike preizkušnje in niso lepi in ali učinkoviti ljudje, zvezde. Poklicani smo, da vidimo njihovo vrednost v Gospodovih očeh. Sokrat je dejal: »Ljudje mi verjamejo, ker sem reven, ubog!« Priča življenja v preprostosti je pomembna za Cerkev. To ne pomeni, da ljudje ne bi smeli živeti glede na zahteve njihovega življenjskega stanu, ni vsak poklican k ubožtvu. Ko beremo o prvih kristjanih, kako so si med seboj vse delili ..., tam je bil prisoten duh odgovornosti za

reveža, siroto in tujca v njihovi sredi. Storiti moramo več.

V intervjuju, za America magazine, je papež spregovoril o svojem globokem izkustvu duhovnega vodstva, pa tudi je jasno povedal, da vsi voditelji in pastirji Cerkve bi se morali vesti do drugih kot duhovni očetje.

Za vsakega duhovnika je pomembno, da nas vidi kot duhovne očete naših ljudi. Sveti Oče je med krizmeno mašo dejal: »Pastir bi moral dišati po ovcah!« Tako kot se družinski oče žrtvuje za svoje otroke, tako se mora duhovnik žrtvovati za svoje ljudi. Ko se oče tako žrtvuje, se ne smili samemu sebi, to vidi kot poslanstvo. In tako bi moral videti in delovati tudi dober duhovnik.

Bojim se, da je ta kleriško pedofilska kriza prepričala nekatere duhovnike, da se ne približujejo ljudem, da ne bi bili sumljivi njihovi nameni.

V letu 2012 ste bili izvoljeni za predsednika odbora Ameriške škofovske konference za Pro – Life (Za življenje). Kakšni so vaši cilji tega tveganega poslanstva konference?

V zadnjem letu, sem skušal izpostaviti pomembnost spremembe mišljenja v naši državi glede posvojitve. Leta 1988 sem prebral članek Paula Swopa v »First Things« (gre za najvplivnejši ameriški časopis o verskem in javnem življenju) »Splav – poraz sporazumevanja«. Swope je izpostavil raziskavo, ki nakazuje kako se ženska v težavnih nosečnostih odloči za splav. Vidijo tri možnosti, ki so jim na razpolago: donositi in obdržati otroka, splaviti ali ga dati v posvojitev. Prva – obdržati otroka se običajno pojmuje kot osebna smrt. Dati otroka v posvojitev je videti kot strašna izkušnja – so slabe mame, ki izpostavljajo otroka zapuščenosti, zlorabam in zanemarjenosti. Nekako moramo zrušiti tak pogled

na posvojitev in pomagati ženski spoznati, da so mnogi pari, ki ne morejo imeti otrok in ki so dobro pripravljeni, da bodo ljubeči starši. Narediti moramo več, da bi podprli te posvojitelske starše.

Naš odbor prav tako spodbuja k skrbi za ženske, ki naredijo splav. Prepričane so, da so storile nepopravljiv zločin, ki se ne more odpustiti, in zato živijo s to krivdo. Pomagati jim moramo najti pot k spravi in izkušnji Gospodove milosti. To je ena izmed lepih stvari papeža Frančiška. Tako kaže, kako bi morala biti Cerkev »poljska bolnišnica«, ki bi dosegla tiste, ki so bili opustošeni zaradi greha ...

V mnogih državah in tudi v ZDA se je pričelo z uzakonitvijo istospolnih porok. Kakšne so bile izkušnje Cerkve, pastirjev in družin?

V Bostonu imamo komisijo, ki preučuje učinek istospolnih »porok« in vprašanje homoseksualnosti. Preučujemo, kaj se morajo naučiti v javnih šolah. Vemo, da je popolnoma drugačna antropologija od te, ki jo uči Cerkev. Veliko ljudi sporoča, da imajo zelo napadalen odnos do vsakogar, ki zagovarja starodavno poroko. In sedaj je tu še gibanje, ki želi verne ljudi odvrniti od posvojitve. Sedaj smo pred izzivom, da bi opozorili ljudi na dejstvo, da poroka vključuje družino. Kot je v svojem poročilu konferenci pojasnil nadškof Franciscu Salvatore Cordileone v San Franciscu. »Vsak otrok prihaja iz moža in žene. Poroka prepozna to resničnost in poveže otroke z njihovimi starši.« Vsaka študija kaže, da je najboljše okolje za vzgojo otroka z njegovimi biološkimi starši, v ljubečem, predanem zakonu.

A hkrati, moramo tudi sporočati in to je težko, da istospolne osebe v Cerkvi niso nezaželjene. Velika grožnja, s katero se poroka sooča je izvenzakonska skupnost. Kot poroča Charles Murray v »Coming Apart«, skoraj 50 % je rojenih izven zakona v belskih delavskih

skupnostih. Koruzništvo in ločitev sta slabi za poroko, in zelo sem vesel, da je papež temu vprašanju namenil več pozornosti s Sinodo o družini. Prav tako želi, da najdemo poti za pomoč ljudem, ki so se drugič poročili, da bi se vrnili k zakramentu in bili spravljani in prevereni, če je lahko postopek za ugotavljanje ničnosti zakona bolj prijazen do uporabnikov.

Že od začetka vaše duhovniške poti ste pomagali priseljencem in delavcem brez urejenih papirjev. Kot kaže obširna priseljska reforma letos še bo uveljavljena. Kaj to pomeni za ljudi, ki upajo na zatočišče v ZDA?

Del problema je, da potrebujemo priseljence vendar so kvote velikokrat prenizke. Prav tako so grozljive zgodbe tistih, ki prihajajo v državo kot politični begunci, a njihovi najbližji morajo počakati 10 let, preden lahko pridejo v državo. Priseljski zakon je zelo obsežen in včasih je lahko zelo kaznovalec. Vprašanje priseljencev je prineslo zmago Barracku Obami na predsedniških volitvah. Njegova obljuba pomilostitve za študente mu je prinesla glasove Hispancev. A sedaj je Obama predsednik, ki je izgnal največ Hispancev, kot kateri koli predsednik pred njim. Soočili so ga s to obtožbo in konzervativni republikanci niso bili željni tega izkoristiti v prid, zaradi svojega lastnega odnosa do priseljencev. Potrebujemo priseljsko reformo, a je postala žrtev delitev v vladi.

Center Emavs

Med socialnimi in človekoljubnimi dejavnostmi naši bratov je tudi projekt Emavs, ki deluje v mestu Bamenda v Kamerunu. Ukvarja se z z duševno prizadetimi prebivalci. Projekt ima velik pomen na humanitarnem in socialnem področju, saj skuša, kjer koli je le mogoče, povrniti človeško dostojanstvo duševno prizadetim ljudem v Kamerunu in drugih afriških državah. Taki ljudje so namreč popolnoma zapostavljeni in prepuščeni samim sebi. Projekt že od leta 2005 podpira misijonski sklad naše lombardijske province.

V Centru odprtih rok sprejemajo duševno prizadete, ponudijo jim roko prijateljstva in pomoči. Je močno znamenja pričevanja v Jezusovem imenu. Družba te ljudi ignorira, zavrača, jih oponaša, se norčuje iz njih, jih prezira ... Duševno bolezen pripisujejo urok in čarovništvu! Med mladimi pa je le-ta tudi posledica zlorabe mamil.

Projekt je začel misijonarski duhovnik br. Brian Byrnam iz Družbe svetega Patrika. Bolnike je sprejemal tako v centru mesta kot tudi v predmestjih. Potem ko so br. Briana odpoklicali drugam, so projekt prevzeli naši bratje. Najprej so ugotovili, da najete hiše niso primerne za tovrstne potrebe, bila so tudi nenehna trenja s sosedi. Zato so se bratje odločili zgraditi nov in urejen center, ki bi bil primeren zanje. Ustanovila ga je italijanska Karitas in provinca Lombardija.

Center je postavljen v bližino mestnega centra Bamenda. Razdeljen je na pet delov: upravo, moški oddelek, ženski oddelek, bolniški oddelek, kuhinjo z jedilnico – telovadnico. Odprli so ga dan pred božičem leta 2008. V njem je bilo nastanjenih 19 oskrbovancev, pomagali so štirje prostovoljci. Trenutno lahko vanj sprejmejo samo moške, spalnica je razdeljena v kabine, tako da ima vsakdo posteljo, vzmetnico, odeje in garderobo, kjer ima lahko svoje osebne stvari. Nihče od varovancev ni prisiljen prihajati v center, lahko pa pridejo jest, spat in delat, če so le tega sposobni. Priznava ga tudi oblast.

Osebe sestavljajo naš brat kapucin in trije oskrbovalci, ki skrbijo za oskrbovance.

Viceprovinca v Severni Ameriki

Viceprovinca Naše gospe upanja Severne Amerike pokriva Gvatemalo, Honduras in El Salvador. Večinoma bratje delujejo v župnijah, ki so po površini zelo velike. Tako ima recimo župnija v Choloma 64 podružnic. V vseh župnijah želijo bratje izboljšati življenske pogoje tako župljanov, kot tudi ostalih prebivalcev preko socialnih projektov za oddaljenje, ki vključujejo zdravstveno oskrbo, tečaje za pridobitev poklica in izobraževanje. V Gvatemali poteka socialni projekt Martinico. V njem nudijo zdravstveno in zobozdravstveno oskrbo, tečaje za pridobitev poklica, da bi jim tako lažje našli zaposlitev. V Hondurasu imajo med drugim dom za za revne starostnike in rehabilitacijo ter center za podhranjene otro-

ke. Skupaj s Karitas so zgradili tudi dva mosta za pešce, pomagajo šolarjem s težavami, odkrivajo otroke delavce ter jim preko šolanja omogočajo boljšo prihodnost. V Salvadorju pa so odprli dom duhovnosti, kjer nudijo duhovne programe.

Ameriški bratje iz province Svete Marije (Severovzhod ZDA) se že v času študija pripravljajo tudi na delovanje med obrobni. Zavedajo se, da niso sami na svetu. Kamor koli jih že Bog pošilja, želijo deliti tudi sporočilo pravičnosti, miru in varovanja okolja. Na to se pripravljajo že kot mladi bratje – ponovinci, ko med študijem v Bostonu delujejo tudi v Hiši Sv. Frančiška, ki nudi zavetje in rehabilitacijske programe revnim in brezdomnim, domovih za ostarele, bolnišnicah.

Po končanem uvajanju, so bratje še naprej udeleženi v raznovrstnih programih za obrobne. Delujejo v različnih okoljih, urbanih ali obrobnih, jetnišnicah, bolnišnicah, šolah. Tudi tako, da navdihujejo druge za pomoč obrobnim.

Kapucinski apalaški misijon

Več kot dvajset let je Kapucinska služba za mladino in družine v Garrisonu (CFYM), organizirala Kapucinske Apalaške misijone, devetdnevni program, v katerem so mladi prostovoljci odpotovali v okrožje Harlan v Kentuckyju in razdeljevali oblačila, otroške knjige, pomagali v domu starejših, organizirali počitniško svetopisemsko šolo in izboljševali življenski standard za družine z nizkimi dohodki. Prav tako med počitnicami poleti kot tudi pozimi, je CFYM organizirala teden priložnosti

za študente visokih šol. Udeleženci so opravljali razna dela v dolini Hudson. Med drugim so pomagali na območjih, kjer krščanska organizacija Habitat for Humanity gradi domove potrebnim, v domovih za ostarele in hospicij. Veliko mladih je sodelovalo v teh programih CFYM-ja. Stotine jih je bilo navdahnjenih za pomoč potrebnim. Bodisi skozi delo svojih lastnih rok ali delo drugih, bratje kapucini nadaljujejo s sledenjem zgleda sv. Frančiška. Tudi oni gredo v svet in tja prinašajo Kristusovo sporočilo miru, ljubezni in obljube tistim, ki so pogosto pozabljeni. Radi bi pomagali trpečim, saj jim želijo izboljšati njihov položaj v družbi.

Novi krški škof, brat Ivica Petanjak

Za svoje škofovsko geslo si je novoimenovani krški škof izbral »Izroči svojo pot Gospodu (in on bo storil)« (Ps 36). Škofovski grb je razdeljen na tri večja polja polja. V prvem, ki je razdeljeno na štiri polja v dveh barvah, rdeči in beli, na prvem rdečem polju je mlinski kamen, simbol mučeništva svetega Kvirina Sisaškega, škofa in zavetnika krške škofije. To polje tudi nakazuje povezavo Krka in Siska, ker družina novega škofa izhaja iz škofije Sisak. Na belem polju je pšenica s tremi klasi, kar predstavlja Sveto Trojico, evharistijo in nakazuje Slavonijo, kjer je škof rojen. Sledi simbol vinske trte, ki je simbol evharistije in Slavonije. Zadnji simbol na rdečem polju je stari grad Zrin. Drugo polje je v barvi neba in morja. Na polju je znak Morske zvezde – simbol blažene Device Marije in apsi-

de sv. Kvirina, simbol krške škofije, na tretjem polju je Frančiškovski križ – razširjene roke Jezusa in sv. Frančiška Asiškega, kar označuje pripadnost Frančiškovega redu. Na velikem križu je pet rdečih kamenčkov, ki označujejo pet Kristusovih ran – frančiškovo duhovnost.

Resnično življenje v majhnosti naših bratov na Bližnjem Vzhodu

Vsi smo priče barbarskemu ubijanju v Siriji in Iraku, napadom v Sveti deželi, ponavljajočim se kršitvam človekovih pravic. Nemočni, med njimi tudi mnogi kristjani, so nenehoma tarče teh napadov. Na srednjem vzhodu smo prisotni v Jeruzalemu, Grčiji, Libanonu, v Turčiji, na Arabskem polotoku in v Pakistanu. Bratje v teh deželah smo povezani v ASMEN – najmanjši konferenci našega reda. In učimo se predvsem resničnega življenja v majhnosti. To tu ni teorija, ampak realnost. Skoraj povsod bratje živijo v napačno razumljenih krščanskih skupnostih, oropanih temeljnih pravic, včasih plen sovraštva in preganjanja. V nekaterih primerih bratje sodelujejo pri ohranjanju življenja Cerkve, tam pa, kjer ni več krščanskih skupnosti, pričujejo le s svojim življenjem,

Da bi bolje razumeli pomen naše navzočnosti, k čemur jih spodbuja tudi vrhovni predstojnik, so bratje v ASMEN-u, stopili na pot refleksije: »Kako lahko v deželah, kjer delujemo, živimo naš način življenja v resnični majhnosti«. V odnosu do ekumenskega, medreligijskega dialoga, soočajoč se z možnostjo izgube naših cerkva, kakšen smisel ima potemtakem naša navzočnost? K temu, da bratje pričujejo tudi v takih razmerah, nas je spodbudil tudi VII. plenarni svet Reda, ki spominja tudi na srečanje Frančiška in sultana. Seveda pa so to spodbuda tudi za ostale brate, da za te naše preizkušane brate in njihova občestva tudi molijo.

Zbral in prevedel br. Gregor Rehar

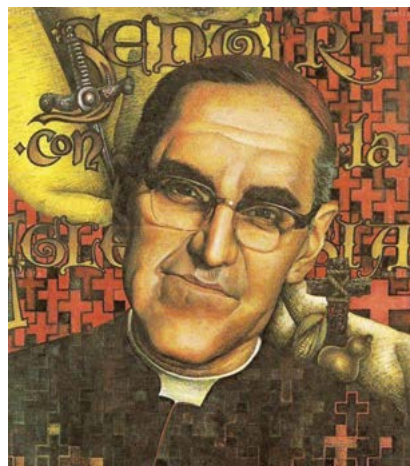
Oscar Romero

3. februarja letos (2015) je papež Frančišek z dekretom razglasil za mučenca salvadorskega nadškofa Oskarja Romera.

Oskar Arnulfo Romero y Galdamez se je rodil 15. avgusta 1917 v mestu Cuidad Barrios v Salvadorju. Potem ko je obiskoval in končal triletno osnovno šolo, so ga naprej poučevali doma. Oče je sicer želel, da bi nadaljeval s tatarsko obrtjo, vendar je Oscar vstopil najprej v malo semenišče nato v bogoslovje ter svoje študij teologije zaključil na Gregorijani v Rimu. V duhovnika je bil posvečen 4. aprila 1942 v Rimu. Naslednje leto ga je škof poklical nazaj domov, vendar so ga na poti zadržali na Kubi, kjer je bil zaradi vere pol leta tudi v ječi.

V Salvadorju je najprej deloval kot župnik župnije v Anamorosu, nato pa je bil čez 20 let v San Miguelu. Tu je ustanovil več apostolskih skupin, skupnost Anonimnih alkoholikov, sodeloval je pri obnovi katedrale, promoviral Marijino pobožnost ...

Leta 1970 je bil imenovan za pomožnega škofa, čez štiri leta za škofa v škofiji Santiago de Marija, v revni, kmečki regiji ter 23. februarja 1977 za salvadorskega nadškofa. Slednje je takratna vlada sprejela z veseljem, mnogi duhovniki (sploh tisti, ki so se nagibali k marksizmu) pa so bili razočarani. Istega leta je pod streli atentatorja umrl njegov dober prijatelj Rutilio Granda, jezuit, ki je delal med najbolj ubogimi. Njegova smrt je nanj močno vplivala. Sam je rekel: »Ko sem ga videl ležati mrtvega, sem pomislil: Če so ga umorili zaradi tega, kar je počel, potem moram tudi jaz iti po isti poti.« Po njegovi smrti je začel radikalno nasprotovati revščini, socialni nepravčnosti, atentatom, mučenju ... Ko je čez dve leti na oblast prišel Junta, je nespoštovanje človeko-

vih pravic privedlo do državljanske vojne. Romero je kritiziral politiko ZDA, ki so podpirale oblast in o tem pisal ameriškem predsedniku Jimmyju Carterju.

Zaradi delovanja za obrambo človekovih pravic (posebej težek je bil status kristjanov; mnogo duhovnikov so ubili, zaprli šole, ki so jih upravljali...) je postal svetovno znan, dobil je častni doktorat univerze Louvain, tik pred smrtjo bil nominiran za Nobelovo nagrado za mir. Doma so bile znane njegove radijske pridige, v katerih je podajal sezname ljudi, ki so izginili, bili zaprti, mučeni ... Nekdo je zapisal, da so njegove pridige prinašale verodostojne novice o tem, kaj se je v državi dogajalo.

Zaradi njegovega delovanja so ga med mašo, 24. marca 1980, umorili, njegovega morilca pa do danes niso našli (umor naj bi bil naročen s strani vlade). Pogreba se je udeležilo preko 250.000 ljudi, verjetno je šlo za največje demonstracije v Salvadorju. Med pogrebom so izbruhnili nemiri, v katerih je bilo ubitih okrog 30 ljudi.

Za mučenca ga je imel že papež Janez Pavel II., ki se je na svojem obisku Salvadorja kljub nasprotovanju ustavil tudi na njegovem grobu. Papež Frančišek pa je sedaj odprl pot za nadaljnji proces kanonizacije.

Fani Pečar

Fantovska leta (Boyhood, 2014)

Film Fantovska leta je vsekakor nekaj posebnega. Režiser Richard Linklater je kar 12 let snemal ta čudoviti celovečerec. Vsako leto so posneli nekaj kadrov in ravno to je največja čarobnost filma. Like vidimo odrasčati, od otroških let do odraslosti. Mason, od svojega šestega do osemnajstega leta doživi marsikaj. Srečo, razočaranja, težavne mamine fante, vedno tesnejši odnos z očetom in na koncu odraslost – odhod na fakulteto. Film je mojstrovina, ne zaradi glamurozne zgodbe, ne zaradi epskih scen, ker vsega tega v filmu ni, marveč zaradi tega ker je – življenje. Skoraj tri ure filma nas posrkajo v življenje družine in predvsem Masona, pa čeprav se ne zgodi nič šokantnega, je ravno to najbolj fascinantno. V teh slabih treh urah spremljamo življenje, kot ga na filmskem platnu še nismo. Kdor še ni videl filma »Fantovo življenje«, zelo priporočam.

Matjaž Kosi

Nazarje

16. maj 2015: Festival FO in FRAMA.

Kančevci

16.-19. april 2015: Slikanje ikon.

Vodi Silva Božinova Deskoska

17.-18. april 2015: Animatorja oratorija Ptuj

18. april 2015: DMŽ – srečanje za vztrajnost

24. april – 1. maj 2015: Teden zdravilnega posta.

Vodita br. Miha Sekolovnik in s. Irena Marija Stele

1. - 3. maj 2015: Zakonska skupina Železniki

2. maj 2015: Prvoobhajanci Tišina

7.-10. maj 2015: Zakonska skupina Trbovlje

8.-10. maj 2015: Birmanci Kančevci

15.-17. maj 2015: Z Marjanom Turnškom prebiramo pisma papeža Frančiška

22.-24. maj 2015: Svetopisemske duhovne vaje.

Vodi br. Matej Nastran

23. maj 2015: DMŽ – srečanje za vztrajnost

29. - 31. maj 2015: Molitvena naveza za dobre družine in duhovne poklice. Vodi br. Placid Prša

29. - 31. maj 2015: Seminar za zakonske pare.

Vodita Lidija in Jože Kociper

13. junij 2015: DMŽ – srečanje za vztrajnost

7. - 12. junij 2015: Duhovne vaje za brate kapucine.

Vodi p. Ernest Benko

21.-26. junij 2015: Osebno spremljane duhove vaje za duhovnike, redovnike in redovnice.

Vodijo Frančiškovi bratje in sestre

26. junij - 3. julij 2015: Počitniški teden za slovenske družine. Vodijo Sten Vilar, Pavel Zablatnik, br. Primož Kovač in sodelavci

Romanje za odrasle v Assisi

25. - 29. april 2015: Romanje v Frančiškove kraje.

Vodijo br. Milan Kvas, br. Stane Bešter, br. Marko Senica, s. Mojca FMM in ga. Andreja Štumf. Prijave in inf.: br. Milan Kvas, tel. 040/220-972. e-pošta: milan.kvas@rkc.si

Assisi – mladi

18. - 24. julij 2015: Romanje z mladimi v Assisi.

Vodijo br. Jaroslav Knežević, br. Marko Senica in br. Mitja Marija Ponikvar. Prijave in inf.: www.kapucini.si

Ste vedeli, da ...

Post je 40 dnevni čas priprave na Veliko noč (za katoliške in pravoslavne vernike - vse Protestantske cerkve ga namreč ne praznujejo - med prvimi pa še posebej za katehume). Ste o njem vedeli, da ...

- prvi 40 dnevni post omenja Atanazij leta 338?
- v 40 dni posta niso vključene nedelje, čeprav se jim reče postne nedelje?
- je 40 število, ki ga pogosto najdemo v Svetem pismu – 40 dni je deževalo ob vesoljnem potopu, 40 let so Izraelci taval po puščavi, 40 dni se je Mojzes postil preden je dobil 10 zapovedi, Goljat je 40 dni izzival Izraelce, 40 dni je Jezus preživel v puščavi ...
- je pepeljenje na prvi dan posta (pepelnico) obred, katerega datuma ni mogoče natančno ugotoviti, izhaja pa iz 6. stoletja po Kr.
- da se za pepel, ki se uporablja pri pepeljenju na pepelnično sredo, lahko uporabi pepel zažganih presmecev in zelenja, blagoslovljenega na cvetno nedeljo v prejšnjem letu?
- da pri pravoslavni kristjanih traja postni čas sedem tednov, začne se na nedeljo?
- je v pravoslavni Cerkvi prvi postni ponedeljek namenjen praznovanju – imenuje se čisti ponedeljek in ljudje na ta

dan mečejo v zrak obarvano moko, jejo poseben kruh (lagana), očistijo hiše in spuščajo zmaje.

- da pri pravoslavni kristjanih med postom veljajo precej bolj stroga pravila glede hrane (vseh 40 dni brez mesa, ribe so dovoljene le ob določenih dnevih ...)?
- beseda karneval, ki označuje dogajanje v pustnem času, kateremu sledi post, izhaja iz latinščine carne valle in pomeni slovo od mesa?
- da pobožnost križevega pota izhaja iz časa križarskih vojn, ko so romarjih želeli prehoditi zadnjo Jezusovo pot do križa. Ko zaradi zavzetja Svete dežele romanja niso bila več mogoča, so začeli postajati postavljati doma na prostem, od sredine 18. stoletja dalje pa so podobe postaj dovoljene tudi v cerkvah.
- da je liturgija velikega petka pri katoličanih, protestantih in pravoslavni izredno podobna?

JOJ, TALE JEZUSOV GOVOR NA GORI... ZAČNE SE TAKO MEHKO, AMPAK NA KONCU JE PA ŽE TRDO IN TEŽKO.

NADALJUJE S TRADICIJO GOVOROV NA MOJZEŠEV NAČIN.

... OBSTAJATA LE DVE POTI V ŽIVLJENJU: POT, KI VODI V ŽIVLJENJE IN POT, KI PELJE V SMRT ...

ŠE DOBRO! VEDNO IMAM RAD MOŽNOST IZBIRE!

Ali veš ...

Ujeto v objektiv

Duhovna asistenta na posvetu

Ogledalce, ogledalce, povej, kdo je najlepši v deželi tej

Dajmo, hitro napišimo. Prvi bomo...

Predsednica FRAME bo nekaj proučila

Jaz sem najboljši kitarist daleč naokrog

Kdaj bodo zrasle banane, da bom ležal in kar jedel?

Globoka meditacija na duhovnih vajah

Meditacija ob drevesu

***Če sprejmemo, da nas Bog kakor mladike na trti očičuje,
da rodimo še več sadu, potem bomo očiščeni.***

Takšni bomo lahko okusili in videli, kako dober je Gospod.

***Naša naloga je le, da sodelujemo z Božjo milostjo -
da damo na voljo svoje srce.***